

AVE MARIA

FRANCISCAN FATHERS
ST. MARY'S
LIBRARY
LEMONT, ILLINOIS

JUN 11 1953

Ave Maria

Nabožni slovenski mesečnik

VSEBINA: Na predvečer, stran 161 - Procesija življenja (Kanonik Franc Koretič), stran 162 - Novomašnikova mati (P.O.), stran 167 - Roke smrti (P.Bazilij ofm), stran 168 - Posoda vse svetosti (P.Miršek), stran 170 - Baraga uči, Slomšek govori (Priredil p.Odilo ofm), stran 172 - Naši novomašniki, stran 175 - Patriarh trpin (Iz šole trpljenja - K.Z.), stran 178 - Pota božje previdnosti (P.Fortunat ofm), stran 180 - Srce Jezusovo obljublja... Skozi viharje gre moja pot (P.Rudolf ofm), stran 183 - Po kraljestvu križa, stran 184, Bodi jim Mati, Marija! (pesem Gregorja Mališa), stran 187 - Lemontski odmevi, stran 188 - Kramljanje na zapečku, stran 190 - Odpustki za novo mašo, stran 192.

Urejajo in izdajajo
SLOVENSKI FRANČIŠKANI
v Združenih državah ameriških
St. Mary's Seminary, Lemont, Illinois - Tel: 494
Editor: Fr. Basil Valentin OFM
Business Manager: Fr. Cyril Shircel OFM
Naslov-Address: AVE MARIA, Box 608,
Lemont, Ill. - Telephone: Lemont 873

Naročnina - Subscription rate: Za U.S.A.
in Kanado \$ 2.50 - Za inozemstvo \$ 3.00

Tvoja naročnina je dar fantom, ki se v našem semenišču pripravljajo na duhovniški poklic. Naročnikov in dobrotnikov se lemontska frančiškanska družina dnevno spominja pri molitvah.

Published once monthly - twice in October - by the Slovene Franciscan Fathers, Lemont, Illinois, in the interests of the Commissariat of the Holy Cross. - Entered as second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. - Authorized July 14, 1945.

Printed by AVE MARIA PRESS, Lemont, Ill.

DRAGI ROJAKI! Mesec junij je posvečen Srcu Jezusovemu. Zato je prav, da se kot verni katoliški Slovenci ozremo na božje Srce, prebodeno zaradi naših grehov, a vendar plamenče v ljubezni do nas. V njem najde varno pribežališče vsaka duša, v skušnjavah preizkušana in strpljenjem obiskovana, ki pa vendarle hoče po svojih najboljših močeh živeti po božji volji in končno doseči tako zaželeno zveličanje.

Pa ne samo vsak posameznik, tudi vse naše družine naj bi bile posvečene božjemu Srcu! Taka je želja Kristusa samega, ki je med svojimi obljubami sv. Mariji Marjeti Alacoque povedal tudi tole: "Blagoslovil bom hiše, kjer bodo izpostavili in častili sliko mojega presvetega Srca, dal in ohranil bom mir njihovim družinam!" Kaj ni ta Njegova obljuba nekaj velikega za sleherno našo družino? Kaj ne želite vsak oče in vsaka mati svoji družini srečo in blaženi mir, ki je toliko vreden? O, koliko naših družin je razdvojenih in nesrečnih, koliko otrok prav zaradi tega brez prave vzgoje in brez tople ljubezni krščanskega domala

Lani smo objavili v junijski številki sliko družine, ki kleči pred kipom presv. Srca Jezusovega in se slovesno posveča božjemu Srcu. Kaj je lepše kot taka družinska slika: vsi na kolenih, vsi eno srce in ena duša, vsi ene volje služiti Bogu. Ali more tako družino podreti vihar našega od Boga odtujenega časa? Nemogoče! Naj se satan še tako trudi, blizu ne more, kajti na božje Srce, kjer je zbrana družina, mu je dostop zaprt.

Zato imam samo eno željo, ki naj bi jo uresničila sleherna slovenska družina, ki prebira Ave Marijo: Posvetite se presvetemu Srcu Jezusovemu in obljubite mu s svoje strani storiti vse, kar od Vas pričakuje! Potem ste lahko prepričani, da tudi Kristus ne bo pozabil svoje obljube ter Vam bo vračal zvrhano mero. - Urednik.

Na predvečer

Moja sveta Mati!

Jutri je dan, ki sem ga tako dolgo čakal. Prvič bom pristopil k oltarju Tvojega Sina - kot duhovnik. Okrog svojih ramen bom položil amikt, ki me bo spominjal rube, s katero je Veronika obrisala Njegov krvavi obraz. Oblekel si bom albo v spomin na obleko, ki jo je nosil v trpljenju Tvoj Sin. Prepasal se bom s pasom, ki naj me spominja, da sem sedaj vse svoje telo posvetil Njegovi službi. Dal si bom na levico manipelj v spomin na vrv, s katero so peljali Tvojega Sina na Kalvarijo. Končno bom dal nase še štolo in plašč z velikim križem: v znak, da je vse moje življenje odslej samo hoja za Kristusom.

Pristopil bom k oltarju, da obnovim Njegovo daritev na križu. V svojih rokah bom držal sveto hostijo in izgovarjal Njegove vsemogočne besede: To je moje Telo. Sklanjal se bom nad kelih z besedami: To je kelih moje Krvi, nove in večne zaveze... v odpuščanje grehov.

Marija, samo Ti si bila vredna izmed vseh zemeljskih otrok, da si držala Jezusa v svojih rokah, in zdaj je meni dana ta neskončna milost.

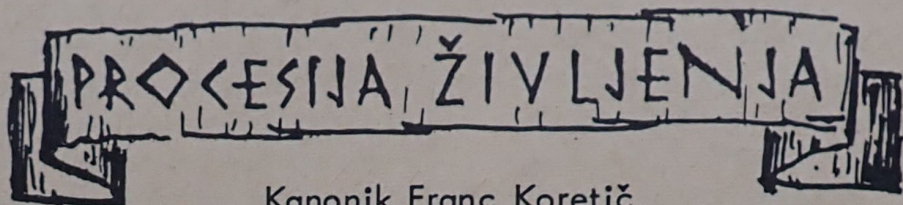
Mati, čutim se tako nevreden, tako majhen. Kako naj to izvršim brez Tvoje pomoči? Kakor je Bog velikemu preroku očistil ustnice z ognjem, reci svojemu Sinu, naj me očisti vsega, da bom mogel vredno vršiti svojo službo. Mati, spominjaj me vedno svojega Sina, ki je govoril samo besede dobrote in tolažbe. Varuj Ti moje oči, da bodo čiste gledale samo čisto, da bom kakor On z ljubeznijo gledal na revne in potrte, z usmiljenjem na vse, ki se jih je dotaknil greh. Varuj moja ušesa pred zapeljivimi glasovi siren tega sveta, da bodo odprta onim ubogim, ki bodo prihajali in mi razkrivali globine svojih strtih src. Ohrani moje roke čiste, Mati, da ne bodo nikdar omadeževane s hudobijami tega sveta; da bodo maziljene in posvečene, kot na dan mojega posvečenja, služile le Najsvetejšemu. Mati, ohrani moje noge vedno na pravi poti. Ti jih uravnaj in vodi, da bom kot dober pastir hodil za izgubljenimi ovčicami. Predvsem pa, o Mati, očisti po svojem Sinu moje ubogo srce: da bo vedno polno ljubezni do Sina in Tebe, polno sočutja do vseh potrebnih, polno ponižnosti in kesanja v urah slabosti; da bi se obračalo vedno k Tebi v sili in zapuščenosti.

Marija, Ti si bila Mati prvega, velikega Duhovnika. Bodi sedaj moja dobra Mati! Ravnaj z menoj kot s svojim otrokom. Kakor si nekoč vzgajala svojega Sina v Nazaretu, tako sedaj mene vzgajaj, da bom Njega vedno bolj spoznaval, vedno bolj ljubil in mu vedno zvesteje služil. Uči me tudi,

da bom ponižen, kakor je bil ponižen On. Pomagaj mi voditi in svetovati dušam, o Mati dobrega sveta! Če bom oslabil, mi Ti daj moči, če bom obupaval, mi Ti vlij novega upanja. Če bi padel, Ti me dvigni. Ti me vodi, da bom v resnici drugi Kristus.

Jutri, Mati, je moja prva daritev. Vem, da boš prisotna in me boš gledala. Vem, da boš vesela, da je Tvoj Sin dobil pomočnika za svoj vinnograd. Ohrani moje srce vedno tako, kakor je danes. Spomni me na to, če bi začel pozabljati na svoje današnje misli in vzore. Ko pa bom opravil svojo zadnjo daritev in me Gospod ne bo več potreboval na tem svetu, me počakaj ob nebeških vratih, spremi me k Sinu in mi bodi Zagovornica.

Hvala Ti, Mati, za vse!

Kanonik Franc Koretič

Ena najlepših slik, ki jih hranimo v albumu spominov na domačo zemljo, je brez dvoma procesija sv. Rešnjega Telesa. Že jutro tega praznika je jasno kot redko katero drugo. Vsa fara je polna sonca, polna belega, modrega in rdečega cvetja, ki se je Bogu v čast in ljudem v veselje prerilo iz zemlje. Dozorevajoča žitna polja se sklanjajo globoko k tlom, se zopet dvigajo in zopet sklanjajo, kot ki se še klasje veselilo, da more enkrat pozdraviti svojega Stvarnika. Zvonovi pritrkavajo slovesno kot redkokdaj. Bandera in zastave slovesno vihrajo - Gospodu vsega v pozdrav.

Okoli Najsvetejšega je ta dan zbrana skoraj vsa fara: duhovščina, dolga vrsta nedolžnih otrok, ljubljencev božjih; postavni in delovni fantje ter dekleta kot razcvetele rože v narodnih nošah; očetje in matere z rožnimi vencami in svečami v rokah... Vse med molitvijo spremlja Jezusa v zlati monštranci. Pred Njim stopajo žive lilije, belooblečene deklice, ki trosijo cvetje na pot; in strežniki v svojih kot mak rdečih prazničnih oblekah. Sveta radeost kar diha in žari iz obrazov ter se preliva iz srca v srce. Zakaj kjer jih je veliko, ki se vesele, je tudi v

poedincih veselje obilnejše, ker se drug ob drugem vžigajo in ogrevajo. Če kdaj, potem je ta dan vsa fara en sam tisočerozglasen zbor, ko se iz vseh src glasi: "Hvaljeno in češćeno naj vedno bo - presveto Rešnje Telo!" Saj lepše skoraj ni moglo biti niti takrat, ko so angeli spremljali Marijo preko galilejskih gričev na obisk k Elizabeti in slišali njen spev: "Moja duša povečuje Gospoda..."

Ta naša procesija, ki pride iz cerkve in gre po mestu ali vasi, se vije med njivami in travniki ter se med potjo ustavi pri štirih oltarjih, končno pa se spet vrne v cerkev - se mi zdi čudovita lepa podoba našega življenja.

Procesija je nekaj svetega, resnega, lepega, saj pride iz samega svetišča božjega. - Tudi naše življenje ni samo za kratek čas, za zabavo. Je nekaj svetega, resnega in lepega, saj je prišlo iz zakladnice božjih zamisli. Kakor gleda umetnik že v duhu sliko, ki jo bo naslikal, podobno je tudi naš imel Bog v lasti že v začetku svojih potov. Enkrat v času pa je ta večna

2000 1953
 zamisel božja meso postala. Rojeni smo bili kot otrok tega časa, teh staršev, tega naroda... Od tistega dne pa teče naše življenje in se ne ustavi niti za sekundo. Zdi se nam, da smo že več let na istem mestu, ali v isti službi, v resnici pa gremo uro za uro, podnevi in ponoči, dalje in dalje. Kot popotnike nas gleda sveti Peter in nas opominja, naj na tej poti lepo živimo med neverniki (Prim. 1 Pet 2).

★

Da se procesija lepo razvije in v redu pomika, skrbijo reditelji. Ti že prej določijo, kod bo procesija šla, vsakemu odkažejo njegovo mesto in njegovo opravilo.

Reditelj veseljstva je visoko od nebeških višin pa globoko do zemeljskih nižin, od začetka pa do konca vekov, od angela pa do črviča, vsako svoje delo na svoje mesto postavil in sleherno ob svojem času opravil, kakor pravi sveti Avguštin. Tudi nam je natančno začrtal pot, ki naj jo prehodimo, s kom naj se na tej poti srečamo, skupaj potujemo, skupaj delamo in živimo. Pa ne samo to. Tudi vse tiste tisočere malenkostne stvari, ki so natresene po naši poti: vsi drobci veselja in trpljenja, vse prijetnosti in težave, vsi uspehi in vsa razočaranja, ki jih je polno vsakdanje življenje... tudi vse to je zamislila in uredila previdnost božja. In sicer vse le v naše dobro, če hočemo kot tako izrabit.

Čudovit je Bog v svojih velikih delih, pa prav tako čudovit v vsakem človeku, ki je skrivnosten svet zase. In nekaj naše večne blaženosti bo tudi v tem, da bomo gledali nazaj in spoznavali, kako je bilo vse naše življenje prepleteno z nitmi božje močrosti in ljubezni, božjega usmiljenja in potrpljenja... Videli bomo, kako

Pri blagoslovu
 Lemontska Telova procesija/

je Bog z navideznimi krivuljami začrtal pot, da smo prav po njej prišli naravnost domov - k Očetu.

★

Pri procesiji presvetega Rešnjega Telesa hodi Kristus ves čas med nami. Prav zaradi Njegove navzočnosti je procesija nekaj svetega in slovesnega. Ne vidimo Ga sicer v Njegovi človeški podobi, prepričani pa smo, da je v podobi preprostega kruha v monštranci isti Kristus, katerega so nekoč spremljale množice ob slovesnem vходу v Jeruzalem.

Ena najlepših resnic naše vere je, da tudi na naši življenjski poti Bog ni daleč od vsakega izmed nas. Saj v Njem živimo, se gibljemo in smo (Apd 17, 28). Po cesti sredi milijonskega vele mesta in po samotni poti med polji hodi z nami. Z nami deli veselje in žalost, tolaži nas in nam pomaga nositi križ. Z nami hodi na tihem prisluškujoč, kaj mislimo in govorimo. Z nami hodi željno hrepeneč slišati izpoved našega srca: Moj Jezus, ljubim Te!..."

Živo se je zavedal bližine božje

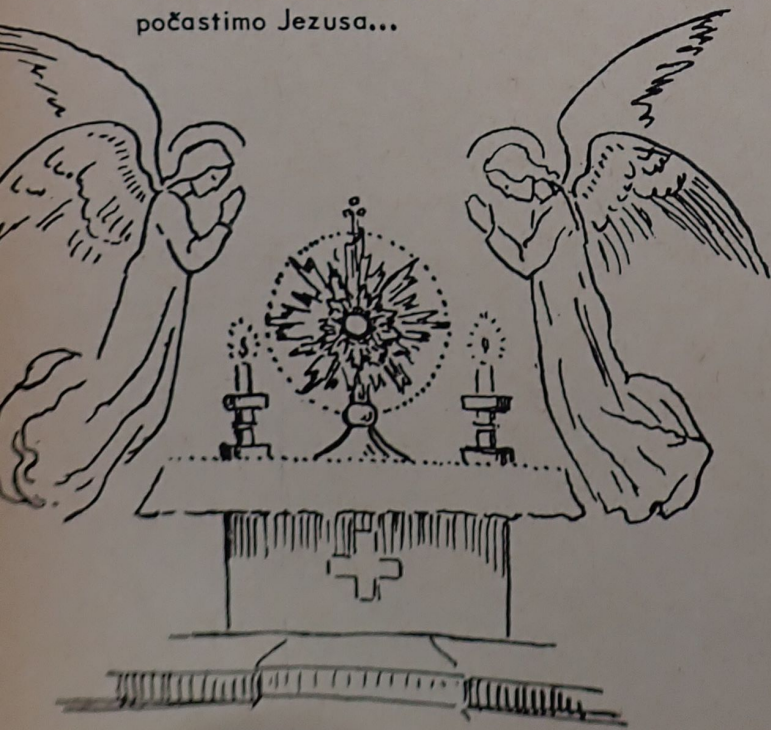
sveti Avguštín, saj je zapisal: "Pre-mišljeval sem in Ti si bil pri meni, vzdihoval sem in Ti si me slišal... Hodil sem po široki cesti posvetnega in nisi me zapuščal..."

Procesija presv. Rešnjega Telesa ni zmagoslaven sprevod kot je veliko-nočna, tudi ni prirejena ljudem v čast in veselje. Ta procesija je češčenje, ki ga človek, drobec božjega stvarstva, veselo daje svojemu Gospodu. V čast in slavo božjo pritrkavajo zvonovi. V čast in slavo božjo se dvigajo oblaki kadila, pevci pojo hvalnice in otroci trosijo cvetje. Vse je en sam: "Venite, adoremus! Pridite, molimo!..." Da, molimo in poveljujmo Gospoda! Bodimo podobni angelom, ki o sebi in svojih delih molčijo in venomer proslavljajo le božje veličastvo.

Tudi naše življenje naj bi bilo ena sama nepretrgana hvalnica, en sam slavospev. Toda ne nam v čast in zabavo, ampak v večjo slavo božjo. Hodimo naj vsak svojo življenjsko pot z molitvijo in pesmijo v srcih in na ust -

V zakramentu vse sladkosti
počastimo Jezusa...

AVE MARIA

nicah, kot romarji na božji poti: ne lahkomišelnostno razposajeni, pa tudi ne žalostni in obupano trudni in zagrenjeni...

Ko stopamo v procesiji, vidimo vsa okna ob poti okrašena s cvetjem, zelenjem in prižganimi svečami. Gledamo tudi zelene travnike in žitna polja, poslušamo petje cerkvenega zbora in žvrgolenje ptičkov. Vse to nas ta dan ne raztresa, temveč dviga dušo k Bogu ter veča našo pobožnost, saj vzguja v srcu svete misli in plemenita čustva.

Kako lep je pogled na božji svet, po katerem nas vodi naša življenjska pot. Vse stvarstvo božje je široko odprta knjiga s podobami. Nebeški Oče nam jo je dal v roke, v njej nam prav nazorno kaže svojo modrost in dobroto in vsemogočnost. Njegov Sin nas je pa še izrecno spomnil, naj se gremo učiti klilijam na polju in pticam pod nebo, k vrabcem na strehi in h koklji, ki zbira piščance pod svoje peruti: Če Bog namreč skrbi za to svoje stvarstvo, kako bo šele skrbel za krono stvarstva - človeka!

Vernega človeka pogled na božji svet ne raztresa, temveč ga vzpodbuja, naj ljubi Boga, ki je vse njemu na ljubo ustvaril. Tako je hodil skozi življenje sveti Frančišek, ki je vabil vsakega ptička kot svojega bratca in vsako cvetko kot svojo sestro, naj hvali in časti svojega Stvarnika.

Ena najlepših skupin pri procesiji so belooblečeni otroci s košaricami cvetja v rokah, ki ga trosijo Jezusu na pot.

Tudi človeška duša, tudi pod težo let sključenega človeka, ne le nedolžnega otroka, je oblečena v belo obleko božjega otroštva. Sveta in čista je, vse sveto in čisto pa ima svojo po-

sebeno lepoto. In duša je tako lepa, da gleda v njej, kakor v čistem zrcalu, sam Bog svojo podobo. Blagor tistemu, ki hodi svojo življenjsko pot v stanu posvečujoče milosti; blagor tistemu, ki pozna in tudi pogosto uporablja dušno kopel - sveto spoved.

Belooblečeni otroci so natrgali cvetk in jih zdaj vsi srečni trosijo na pot. Tudi sveta, čista duša mora nešteto krat, brez ozira na bodeče trnje, utrgati cvet žrtev, pokore, odpovedi, premagovanja... V ljubezni naj ga trosi na pot, po kateri naj pride Jezus na njen oltar.

Pri procesiji veselo vihrajo zastave in bandera. Močni in navadno najboljše farni fantje jih nosijo. Pa potegne veter in nevarnost je, da jim izvije bandero iz rok. Toda ne! Njih močne roke trdneje poprimejo in ga obdržijo pokonci. S svetim ponosom gledajo na svoje sinove očetje in matere, češ glej ga našega, kak dečko je, da mu niti najhujši veter ne more izviti bandera!

Ne samo fantje pri procesiji, vsak katoličan mora na poti življenja nositi zastavo verskega prepričanja. To se pravi: ne imeti vero samo shranjeno v svojem srcu za nedeljo, ne biti veren samo med štirimi cerkvenimi stenami. Vero je treba pokazati tudi na zunanjo! To pa ni vedno lahko. Dostikrat potegne kar nepričakovano hud veter, včasih celo vihar: ko slišiš veri in Cerkvi sovražno govorjenje, ko dobiš v roke veri sovražen tisk, ko te veri sovražne ideje hočejo potegniti v svoje struge; ko vidiš zmagovati krivico, vsaj na videz; ko vidiš, kako dobro se godi tistim, ki se za Boga in Njegove zapovedi ne menijo; ko doživiš bridko razočaranje...

Močnih rok je treba, odločnega "Zvest hočem ostati Bogu in veri svojih očetov!" je treba, da se bandero vere ne zamaje in ne pade. In čim

hujši je veter, tem odločnejše je treba obujati v srcu dejanje vere in prositi Boga za pomoč.

Pri štirih oltarjih se procesija ustavi. Eden izmed duhovnikov poje evangelij, pevci zapoje evharistični spev. Nato prejmemo blagoslov z Najsvetejšim, med katerim poje duhovnik: "Nebeški blagoslov naj blagoslavlja, varuje in ohranja ta kraj in vse, ki v njem prebivajo, tudi polja in zemlje sadove: V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha..."

Ali niso tudi v našem življenju štiri važne postaje, ki oblikujejo našo nadaljno pot?

Pri prvem oltarju smo se ustavili na dan svetega krsta. Kri Kristusova se je tedaj prvokrat razlila po naši duši in jo posvetila, da je zažarela v nadnaravni lepoti. Vanjo je bilo položeno najvišje, kar more dati Bog človeku: božje življenje. Skrivnostno nas je objel Kristus in nas kot božjega otroka pritisnil na svoje Srce.

Kakih sedem ali osem let pozneje smo se v nedolžni otroški blaženosti ustavili pri drugem oltarju. Kako slovesen je bil vhod v cerkev, ko je iz kora zvenela pesem:

Bodi pozdravljen, zlati moj dan,
duši pripravljen rajski je stan:
k angelski mizi prvokrat grem,
v srce prejeti Jezusa smem...

Še nekaj trenutkov in pri prvem svetem obhajilu so se spletle še tesnejše vezi med Jezusom in našo dušo. Jezus je bil ves naš, mi vsi Njegovi. Vpričo staršev in vse cerkve smo obnovili krstno obljubo in slovesno izpovedali: "Odpovem se... Verujem... Obljubim..." Kaj nam ni ta prisrčna slovesnost - dasi morada tam daleč za morjem - še danes v najlepšem spominu?

Na tretji postaji življenja se ustavljajo ljudje pri različnih oltarjih, da prejmejo poseben blagoslov.

Najlepši dan...

Pri enem stoji belooblečena nevesta in ženin poleg nje. Oba sveta, v posvečujoči milosti. Pravkar si podajata desnici in natikata blagoslovljena prstana v znamenje, da hočeta odslej hoditi skupno pot, dokler ju smrt ne loči. Kristus ju blagoslavlja in jima podeljuje posebne milosti za skupno življenje in vzgojo otrok. Od oltarja odhajata kot mož in žena, po zakramentu svetega zakona posvečena, pripravljena v medsebojni zvestobi, ljubezni in potrpežljivosti biti drug drugemu v oporo in srečo, pripravljena na skupne žrtve v skrbi za družino in domek.

V drugi cerkvi, ki je vsa v vencih in cvetju, pa stoji pri oltarju mlad duhovnik s križem v roki... Blaženo jutro, ko mu zvonovi in pevci pojo tisto nepozabno pesem: "Novi mašnik, bod' pozdravljen!..." Pri sveti daritvi, pri kateri prvič povzdiguje

AVE MAR
sveto Hostijo, podeli svoj svečeniški blagoslov presrečnim staršem, ljubljenim bratom in sestram, vsej far
vsemu človeštvu... Njemu pa istočasno deli Kristus svoj blagoslov na odgovorno pot, ki ga čaka, za težko in vroče poletje duhovniškega dela.

V cerkvi redovnih sester pa stoji pred oltarjem dekle, ki se je iz ljubeznido Jezusa odtrgala od svetnih načrtov, sanj in nagnjenj ter pretrgala vezi, ki vežejo človeka na človeka. Kot nevesta božjega Ženina je prišla pred oltar v beli obleki, z mirtinim vencem okronana, z gorečo svečo v roki. Toda ne za dolgo: še isti dan obleče drugo - redovno obleko. Nekaj let pozneje kleči na istem mestu in dela večne obljube. Glasneje kakor usta govori srce, polno nebeške radosti: "Moj Jezus! Bil si ubog, čist in pokoren. Naj bom tudi jaz iz ljubeznido Tebe uboga, čista in pokorna do smrti..." - - -

Po tretjem blagoslovu se začne udeležencev procesije pollaščati že neka utrujenost. Sonce pripeka. Korak je vedno bolj počasen...

Tudi proti koncu življenja že nekam trudno hodimo. Dan se je začel nagibati. Človek se postara, da še sam ne ve kdaj. Nikjer ni strogo začrtana meja, kje se konča mladost in kje se prične starost, zunanja znamenja pa so tako varljiva, da jih kar lahko prezremo. Nič se ne upirajmo, ampak raje mirno recimo: starost prihaja. Sonce se pomika proti zahodu. Naš hrbet se pričenja upogibati, oči ne vidijo več tako jasno, kot so videle včasih. Roke so oslabele in noge, ki so nas nosile po vseh potih, so postale nekam uporne. Proti zadnji postaji se premikajo s težavo. In ko postanejo tako oslabele, da ne morejo več v cerkev, tedaj pride Jezus k nam. Podeliti nam hoče še poslednji blagoslov ter nas prične pripravljati na korak - v večnost.

Junij 1933
Končno se procesija vrne v lepo okrašeno in razsvetljeno svetišče, iz katerega je izšla. Tu duhovnik začne "Te Deum", za njim pa vsa cerkev zapoje Zahvalno pesem - Bogu v čast za vse milosti in blagoslove, ki jih je delil med procesijo.

Po božji zamisli naj bi tudi mi na koncu svoje zemeljske poti stopi-

Tudi ona je ena izmed tistih mater, ki so vse se le priče posvečenja svojega otroka v Gospodovo službo.

dovo. Oltarni prostor je napolnjen z novomašniki. Toda za ono mater je samo eden predmet vse pozornosti - njen sin. Toliko dolgih let je čakala. Včasih je podvomila, ko je videla svojo lase siveti in je opazovala globoke brazde na svojem čelu. Ji bo ljubi Bog pustil dočakati veliki dan?

Zdaj pa presrečna mati gleda, ko škof mazili njegove roke, roke njenega sina. Njegovi posvečeni prsti so zvezani s trakom, kar pomeni, da so za vekomaj posvečeni božji službi. Jej, kakšni spomini se bude v materinem srcu! Ravno te roke so jo nekoč ljubkovale in božale po licih ter jo ljubeče objemale. Teročice so nekoč brodile po njenih prsih. In če sobili njih prstki ranjeni, je mati s toplim poljubom odvezala bolečino - in fantiček se je potolažen nasmehnil. Ko je sinko doraščal, ga je ona vodila za roko preko polj ali po ulici obljudenega mesta. Pod njenim materinim varstvom je stopil v cerkev, da je bil prvič pri sveti maši.

Nekoč, bilo je ravno med blagoslovom z Najsvetejšim, je stal

liv svetišče, z večno Lučjo ožarjeno: v nebesa, kjer prebiva veličastvo našega Gospoda. Če smo hodili po pravi, od Boga začrtani poti, potem smemo upati, da nam bo On, ki nam je vse naklonil, naklonil tudi praznik in mir brez večera. Tam bomo živeli, ljubili, hvalili in slavili ter uživali neizmerno veselje. To bo na koncu - brez konca...

Novomašnikova mati

sinko poleg nje, ko je klečala v globoki molitvi v cerkveni klopi. Še dobro se spominja - kakor bi bilo včeraj - kako je položil svoje ročice na njene žuljave roke, sklenjene in z rožnim vencem obdane. Ta trenutek se ji je vedno zdel tako pomenljiv. V materinski ljubezni je razumela, kaj ji je fantiček hotel povedati: da bo prišel dan sreče, o katerem je vedno sanjala in zanj molila...

Vsa ta kopica misli hiti preko materinega spomina tega srečnega, blaženega trenutka v stolnici. - - -

Obred mašniškega posvečenja je končan. Stotine ljudi hiti k oltarju, da prejme novomašniški blagoslov in poljubi roke maziljencev. On, sinko dragi, pa sam čaka na mater, da ji s prvim blagoslovom povrne vsonjeno dolgoletno skrb zanj. Kakšno vznemirjenje plamti po materinem telesu, ko skrije svoj obraz v novoposvečene roke svojega sina. Vonj po sveti krizmi je še svež na njegovih rokah. Ona, novomašnikova mati, pa te roke znova mazili - s solzami nepopisne radosti. Da, to so njegove roke, roke njenega fanta! Naj jih Bog blagoslovi in naj jih napravi za vir tolažbe in blagoslova tisočem s krivdo obloženih duš!...

Da, Bog naj jih blagoslovi! Blagoslovi pa naj tudi mater, ki je dala te roke in jih je naravnala do oltarja!

Jutro dne 6. junija 1945. Robert Lewis, letalski stotnik ameriških vojnih sil na Pacifiku, se je vračal iz urada glavnega poveljstva zračnih edinic. Spet bo moral v sinje višave s svojim jeklenim ptičem. Katerikrat že danes? Sam Bog ve. Sprva je beležil svoje polete, potem pa jih je bilo preveč in časa tudi že dolgo ni imel za svoj dnevnik. Doslej je imel srečo in se je vselej zmagovalno vrnil na svoje oporišče. Mnogo njegovih prijateljev pa mu je že zamahnilo v zadnji pozdrav iz zadetega letala, predno je v dimu in plamenih zgrmelo v globino. Bo danes morda on poslednjikrat vodil jeklenega ptiča? Kdo ve...

Kmalu je bil pripravljen za polet. Veselo si je požvižgaval. V zračne višave, soncu naproti! Si moreš misliti kaj lepšega? Saj pozabiš celo na nevarnost. Tudi to pozabiš, da siplješ na zemljo - smrt...

Dolga vrsta bombnikov je letalce že čakala pred hangarji. Robert je kot poveljnik in prvi pilot ponosnega ptiča "Elcola Gay" pregledal svoje fante. Govoril je s prvim mehanikom, ki je že dolgo hodil okrog letala ter preizkušal motorje. Nato je zlezal v pilotsko kabino in sedel na svoje mesto. Še nekaj minut in motorji letal so zabrnili. Tudi propelerja Lewisovega bombnika sta zapela rezko v jutranji zrak. Še znamenje z roko in kolesa so stekla po tleh. V nekaj sekundah je Lewis že gledal pod seboj modro

gladino Tihega oceana ter se čudil krasni jasnini, obdani od sončne luči, v kateri je plaval. Občutil je veselje, ki ga je prevzelo zlasti pri vsaki "akciji v neznano". Tako so letalci imenovali važne polete, pri katerih jim poveljstvo ni pred odhodom izdalo cilja, ampak jim je iz oporišča šele sproti javljalo smer. Tudi danes jim cilja niso zaupali.

"Halo! ... Stotnik Lewis kliče! Nahajamo se na bojnem pacifiškem področju številka 29. Prehajamo na bazo pet, osma stopinja zapadno

od prve povprečnice."

"Spremenite smer tri stopinje severno!" se je glasilo po radiu povelje glavnega štaba pacifiških operacijskih sil.

"All right!"

Morje je izginilo v oblakih, skozi katere se je poganjal Lewisov bombnik. Ko se je megla razblinila, se je iz morske gladine že videla v daljavi japonska obala.

Ob enajsti uri je po radiu padlo povelje: "Smer: baza 38, deveta stopinja!"

"Hirošima..." je polglasno mislil stotnik in sporočil povelje članom posadke. Spremenil je smer ter zaplaval proti mestu.

"Halo! Kličemo stotnika Lewisa! Spusti bombo številka ena!" je velelo iz radijske slušalke.

Samo pritisk na gumb številka ena - in del tovora je zažvižgal v globino, kjer je ležala Hirošima, ki se je zdela pilotu kakor mravljišče. Nato je votlo zabobnelo...

Bombnik Roberta Lewisa se je od zračnega pritiska močno zazibal. Steber dima se je pošastno dvigal s tal proti letalu. Kaj takega stotnik še ni videl. S strahom se je okrenil in prebledel nad nenavadnim učinkom.

"Halo, glavni štab! Stotnik Lewis kliče! Povelje je izvršeno! Toda..." Glas se mu je tresel od razburjenja.

"Čestitamo, stotnik Lewis! Vrgel si prvo atomsko bombo! Postavil si mejnik, ki bo

končal vojno..." se je glasil odgovor.
Poveljnika bombnika "Elcola Gay" je
oblił mrzli pot. Nato si je pokrıl obraz z
dlanmi in zaihtel kot otrok.
Skupina jeklenih ptičev se je vrnila na
oporišče.

Čim so se kolesa Lewisovega letala dota-
knila tal in obstala, so moštvo kar obsuli
vojni tovariši. Roberta Lewisa so sprejeli z
vsemi častmi. Bil je odlikovan, stiskali so
mu roko in mu čestitali. On pa je gledal
nekam v daljavo ter svojih ust ni mogel raz-
tegniti v smehljaj. Pred seboj je videl steber
dima, ki je spremljal vsak njegov pogled.
Izza sivih oblakov pa so gledali vanj tisoči
nedolžnih obrazov mater in otrok, starcev
in stark. Dolga vrsta, sto tisoč življenj, je
nemo strmela vanj s steklenimi očmi. Tisoči
so ga prosili za nove ude, za pamet, za
zdravje. Tisoči so ga prosili za mater in
očeta, tisoči so ga spraševali po otrocih.
Vdove so od njega zahtevale moše, tisoči
fantov so iskali svoja dekleta...

- - - Časopisi, ki so junaku zraka pre-
okovali še nedavno sijajno vojaško kariero,
so nenadoma prinesli novico, da se je stotnik
Robert Lewis odpovedal napredovanju in je
izstopil iz vojaške službe.

On pa je isti čas klečal pred Križanim
ene izmed cerkva v Philadelphiji. Vojskoval
je zadnji boj - sam s seboj.

"Ti veš, da nisem vedel, o križana Lju-
bezen! Nisem vedel, kaj je nosil 'Ercola

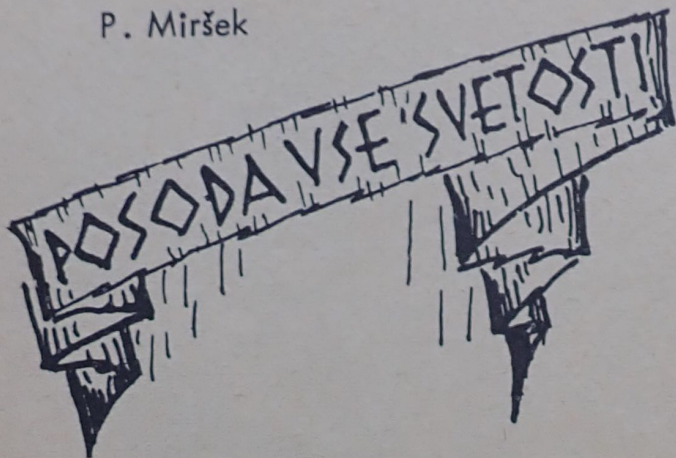

Gay'. Bil sem le orodje... Zdaj pa hočem
biti orodje v Tvojih rokah. Rad bi Te kmalu
klical na zemljo, kjer milijoni še ne po-
znajo Tebe in Tvoje ljubezni. Rad bi daro-
val kmalu veliko daritev za nesrečne žrtve,
ki jih je povzročil en sam pritisk mojega
prsta..."

Robert Lewis je vstopil v semenišče. Iste
roke, ki so trosile smrt, se morejo dvigniti
tudi v blagoslov in morejo deliti mir bednim
našega "naprednega" stoletja. Mir Kristusov
vsemu svetu...

P. Bazilij ofm

Vas insigne devotionis, se glasi ta naziv v latinskem izvirniku. Torej: Izredna posoda pobožnosti.

Po razlagi prejšnjih dveh nazivov je mišljeno pod besedo "posoda" Marijino telo, Marija kot človek. Opevati hočemo Marijino veličino pobožnosti, ki se odraža na njenem telesu. Tako bi slovenski prevod ne bil posebno posrečen. Ko bi začetniki litanij res hoteli opevati Marijino svetost, bi se naziv brez dvoma glasil: Vas insigne sanctitatis. Poudarili bi v njem besedo "svetost". Toda ne, v vzklík so vstavili besedo "pobožnost". Zato se moramo pri razlagi držati besedila izvirnika, ker bomo mogli samo tako pokazati njegov pravi pomen in namen.

Prav ta beseda "pobožnost" pa nam tudi dokazuje, da je pod besedo "posoda" res mišljeno Marijino telo. Svetost je v duši, v naši notranjosti. To Marijino svetost so vsi razni nazivi že opevali in sicer iz najrazličnejših vidikov. Pokazali so svetost Marije kot Matere božje in svetost Marije kot prečiste Device.

Pobožnost pa je nekaj zunanjega, nekaj telesnega, izražanje in odražanje naše notranje svetosti. Javlja se v vsem našem telesnem življenju, v našem obnašanju, v izražanju čustev, v vsem našem zunanjem nastopu. Vse to radi izražamo z besedo srce. Če častimo na primer presveto Srce Jezusovo, hočemo s

AVE MARIA

tem častiti Njegovo človeško čuteče telesno srce, s tem pa vse Njegovo telo. Enako je pri češčenju Marijinega brezmadežnega Srca.

V tem smislu bi naš naziv opeval na Mariji, kako je poleg duše tudi vse svoje telo dala in popolnoma posvetila Bogu ter Njegovi službi; kako je na zunaj, s svojim življenjem in delovanjem, izražala svojo notranjo ljubezen in zvestobo do Boga, v najodličnejši meri opravljala vse predpisane in nepredpisane duhovne vaje, se udeleževala javnih božjih služb, skratka: kako je z vsemi svojimi telesnimi zmožnostmi pri vsaki priliki služila samo Bogu, živela samo za Boga in samo Njemu skušala biti dopadljiva.

Že kot deklica, ko je bila v templju med Bogu posvečenimi devicami, je izvrševala vse to v najpopolnejši meri. Te device se niso vzgajale samo duhovno, se učile iz svetih knjig. Sodelovale so tudi pri javnem češčenju Boga, da je bilo veličastnejše in je imelo večji vtis na ljudstvo. Tam so opravljale svoje skupne molitve. Tam so skrbele za obredne obleke in perilo, tkale, pletle, šivale in čistile. Skrbele so za snago svetih tempeljskih prostorov. Vse svoje telesne zmožnosti so ves čas dajale samo Bogu.

Kako vestna je bila Marija v zunanem izpolnjevanju vseh verskih judovskih predpisov in zapovedi, kaže njeno nadaljne življenje. Dasi je vedela, da je njen Sin sam Bom, Ga je vendar dala postaviti obrezovanja. Šla je po porodu na očiščevanje v tempelj, četudi je rodila božjega Sina in je bila brez madeža. Šla je po Mojzesovem predpisu na velikonočni praznik v Jeruzalem, o čemer priča dogodek, ko je Jezus ostal v templju in Ga je z Jožefom tri dni iskala.

Prava pobožnost se izraža tudi v popolni predaji božji previdnosti in božji volji vsega telesnega življenja, v predaji vsega, kar nas v življenju doleti, dobro ali slabo. Prava po-

1900 1883

poznanost sprejema ponižno in vdano iz božjih rok darove in udarce. Sveti Alfonz pravi, da je popolna predaja človeške volje božji najvišja svetost. Tako nas uči Gospod Jezus z besedo in zgledom. Celo v smrt je šel le, ker je bila tako volja nebeškega Očeta. "Če je mogoče, naj gre ta ke- nih mimo mene, vendar ne kakor jaz bočem, ampak kakor Ti," je molil na Oljski gori. "Zgodi se Tvoja vo- lja," nas je učil moliti v očenašu.

Da je bila tudi Marija taka "iz- redna posoda" vdane pobožnosti, je pokazala na junaški način zlasti na Kalvariji. Njena vdanost v božjo voljo je bila tista moč, ki ji je pomagala, da pod križem v tolikem Sinovem in svojem trpljenju ni omahovala, ampak "stala", kakor pravi sveti evangelij. Da, taka vdanost v božjo voljo v

vseh telesnih zadevah je za vsakega človeka velik blagoslov. Ko naziva- mo Marijo "Izredno posodo pobožno- sti", s tem opominjamo sebe, naj v Marijinem zgledu zajemamo tudi zase.

Vse, kar hoče ta naziv povedati, izraža lepo znana Marijina molitvica: "O, Gospa moja, o Mati moja, tebi se vsega darujem. Da se ti vdanega skazem, ti danes posvetim: svoje oči, svoja ušesa, svoja usta, svoje srce, sebe popolnoma vsega..." Po tej po- svetitvi Materi božji pa se obenem posvečamo Bogu: sebe vsega, z vse- mi svojimi telesnimi zmožnostmi, z vsem svojim življenjem. Kako je to za nas, uboge in grešne ljudi, nekaj težkega. Zato pri vzkliku "Izredna posoda pobožnosti" zakličimo še prav posebno prisrčno svoj "Prosi za nas" in prepričani bodimo, da ne zaman!

Postani tudi Ti Marijina ovčica!
Kreposti Te učila bo ta sveta Pastirica.

Priredil p. Odilo

Takole nas uči Baraga moliti za dobre duhovnike:

“Jezus, naš dobri Odrešenik, ki si sveto Cerkev odkupil s svojo lastno krvjo in se z njo skrivnostno zaročil, ozri se milostno na to svojo Nvesto. Spomni se svoje svete obljube, da boš svoji Cerkvi poslal Svetega Duha, ki bo pri njej ostal vse dni do konca sveta ter jo učil vso resnico. Napolni tedaj, Te prosimo o Gospod, srca svojih namestnikov s svojim Svetim Duhom in jih vedno vodi po poti, ki najbolj gotovo pelje v nebesa. Tako bodo tudi oni nas zmerom prav vodili in učili ter nekoč pripeljali k Tebi, našemu dobremu Pastirju. Razsvetli jim um in spomin, da bodo spoznali vso resnico in spoznali Tebe, križanega Jezusa. Nagni jim voljo in vne-mi srce, da bodo ljubili le Tebe in Tebe iskali ter tudi vernikom naročali le Tebe v vseh rečeh iskati. Osr-čuj jih, da bodo Tvojo sveto postavo neustrašeno oznanjali in trdovratnim grešnikom goreče napovedovali večne kazni, pravičnim in spokorjenim pa Tvoje večno plačilo.

Nam vsem pa daj milost, dobro-tljivi Jezus, da bomo Tvojim namestnikom, svojim duhovnim učenikom, vselej izkazovali zvesto pokorščino.

Daj, da bomo vedno tako delali, kakor nas oni uče, da ne bomo samo poslušalci, temveč tudi izvrševalci Tvoje svete besede. O svojih apostolih si rekel: Kdor vas posluša, mene posluša, kdor vas zaničuje, mene zaničuje! Daj nam torej to milost, da bomo nauke Tvojih namestnikov prav tako poslušali in izvrševali, kakor če bi Ti sam osebno k nam prihajal in nas učil. Daj, da nas Tvoji namestniki ne bodo ob dnevu sodbe upravičeno tožili pred Teboj. Amen.”

V mesecu novih maš molimo goreče za svoje duhovnike tudi mi! Take duhovnike imamo, kakršne si izprosimo in izmolimo od Boga.

Slomšek pa tako lepo govori o dolžnostih duhovnikovih do vernikov in o dolžnostih ovčic do pastirja:

Težka butara sloni na duhovnikovih ramah, zakaj njegova dolžnost je...
...učiti svoje ovčice. “Pojdite po vsem svetu in učite vse narode!” Tako je naročil Jezus. Mnogim mrzi poslušati besedo božjo. Vsaka pridiga je predolga, vsak božji nauk predolgočasen. Nekateri verniki celo svojega pastirja ne poznajo in ne vedo, kje je njihov dom: domača župna cerkev. Potem seveda tudi pastir ne more učiti svojih ovac. Prava vera je le iz poslušanja.

Duhovnik mora svoje ovčice poznati. “Poznam svoje in moje poznajo mene.” Srečen tisti duhovnik, dušni pastir, ki se sme tako pohvaliti s svojimi verniki. Kadar duhovnik povpraša, kako je temu ali onemu, kako spolnjuje svoje verske dolžnosti, kako je z njegovo nedeljsko mašo in s svetimi zakramenti, takrat slabe ov-

ko duhovniku celo zamerijo. Pastir
bi rad vendar svoje ovce poznal in
zanje vedel, kod hodijo.

Duhovnik mora svoje ovčice sva-
riti. "One, ki grešijo, posvari vpri-
čo vseh, da se bodo drugi bali," pravi
sveti Pavel. "Rotim te pred Bogom in
Kristusom Jezusom, ki bo sodil žive
in mrtve: Oznanjuj besedo, bodi pri-
lično ali neprilično; prepričaj, svari,
opominjaj z vsem potrpljenjem in u-
čenjem." Tako naroča apostol. Zato
ne vzemite duhovniku za hudo, če se
drži teh Pavlovih naročil.

Duhovnik, dobri pastir, mora svo-
je ovčice strahovati z dobrim in
hudim; očitno, če je treba, in na sa-
mem, v spovednici. "Postavil sem te
za čuvaja," pravi Gospod, "da govo-
riš v mojem imenu in rečeš: hudob-
než, gotovo boš umrl. Ako pa hudobne-
ga ne boš opominjal, da bi odstopil od
svoje hudobije, bo hudobni v svoji kri-
vici umrl, njegovo kri pa bom iz tvo-
jih rok terjal." Gorje dušnim pastir-
jem, ako molčijo! Saj s tem na last-
nih ramenih svoje ovčice v peklensko
brezno nosijo.

Glejte, ovčice Kristusove! To so
štiri težke butare, ki jih dušni pastir-
ji imajo, ko za vas skrbijo. Imajo
opravilo, ki je za angelske rame pre-
težko. Najhujše pa je za
dobre, vestne duhovnike,
če morajo namesto ubog-
ljivih ovčic pasti svoje-
glavne kozle, katere bo
enkrat sam božji Sodnik
postavil na svojo levico
ter jih obsodil.

Če hočete torej biti
dobre Jezusove ovčice,
potem...

...poslušajte ve-
dno svoje pastirje, sveti
in zveličavni glas božje
besede. Saj je njih glas
glas dobrega Pastirja
Jezusa. Vaši dušni pa-
stirji ne govorijo sami
od sebe - Sv. Duh govori

po njih. "Kdor vas posluša, mene po-
sliša..." Naj bo duhovnik kakršen
bodi: ne glej na njega, temveč poslu-
šaj in sprejemaj njegove nauke.

Ubogajte svoje dušne pa-
stirje, kakor vas učijo živeti. "Po-
korni jim bodite," opominja sveti Pa-
vel, "in bodite jim podložni, ker oni
čujejo kot taki, ki bodo dajali odgovor
za vaše duše." Četudi ti duhovnik mo-
goče večkrat prikrajša kakšno grešno
veselje, četudi ti svet kako lažnivo
in hudobno govori o duhovniku, le ne
daj se motiti. Zakaj oni, ki tako go-
vore, so tisti krivi preroki, o kate-
rih pravi Jezus dobri Pastir: "Varuj-
te se krivih prerokov!" Ne potegnite
v tem oziru nikoli z goljufivim sve-
tom, zakaj "kdor svet ljubi, ni lju-
bezni božje v njem. Svet preide in
vse njegovopoželenje, kdor pa božjo
voljo spolnjuje, ostane vekomaj," je
pisal sveti Janez.

Spoštujte svoje duhovne pastir-
je kot namestnike Kristusove, kajti
"kar ni angelom dano, je njim izro-
čeno," pravi sveti Avguštin. Duhov-
niki so božji namestniki in kdor ka-
toliškega mašnika spoštuje, spoštuje
Kristusa samega, ker večno zveliča-
nje naše leži v duhovnikovih rokah.
Četudi bi imel duhovnik kake slabo-

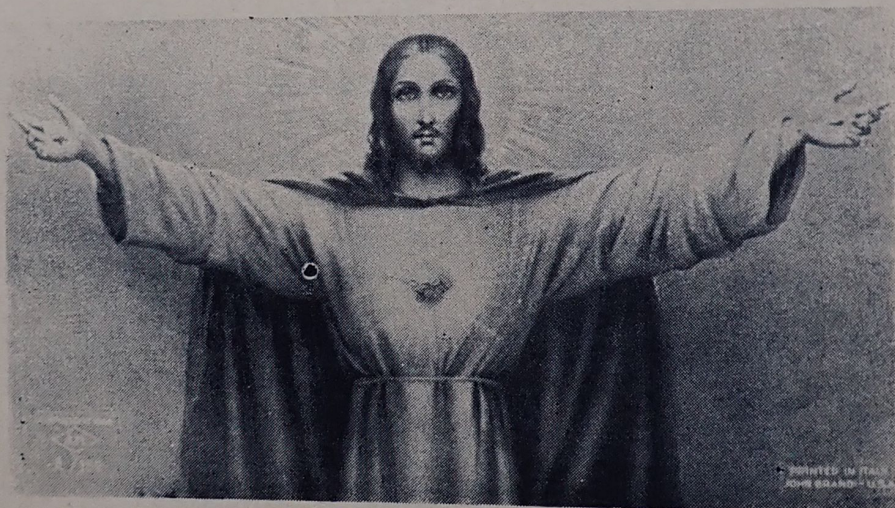

174
sti in grehe; spoštujte ga kot duhov-
nika in "kdor izmed vas je brez gre-
ga, naj prvi vrže kamen nanj". Res
ne moremo nikogar slabih del hva-
liti, spoštujte pa vselej duhovniški
vzvišeni stan in častite njegovo ob-
last. Bog je sodbo sebi prihranil.

Molite za svoje dušne pastirje, zakaj molitev dobrih ovčic največ pomaga pastirjem, da lahko modro pasejo in vodijo božjo čredo. Molili so prvi kristjani z Jeruzalemu za svojega poglavarja svetega Petra, ki je bil vržen v ječo - in angel Gospodov ga je rešil. Tudi sveti Pavel se priporoča večkrat svojim vernikom v molitev. Ako je vsak človek potreben milosti božje, koliko bolj so jo potrebni dušni pastirji, ki imajo v

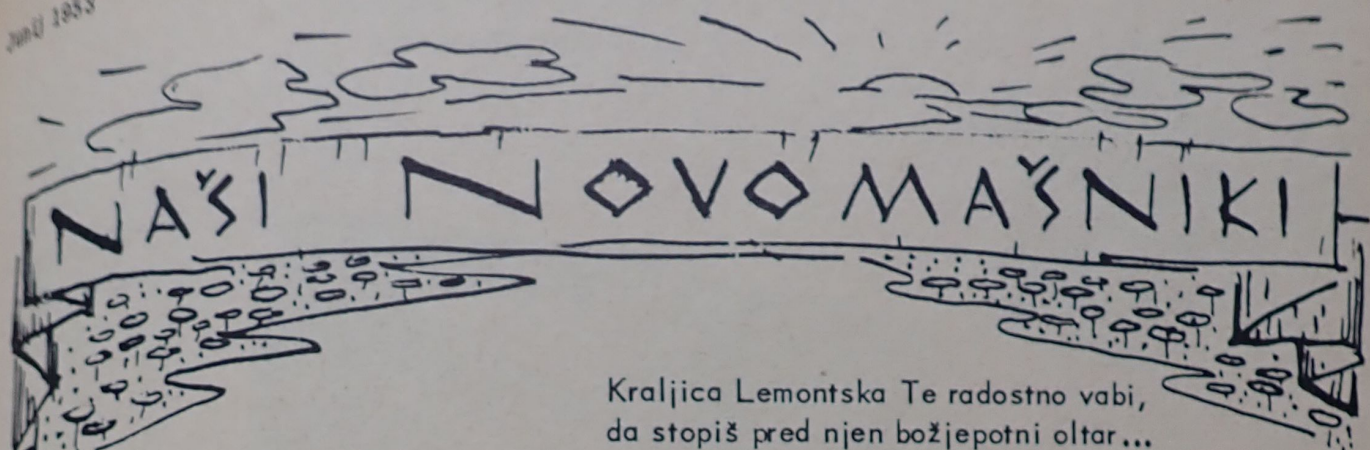
oskrbi tako vzvišene in dragocene stvari: podobe božje, neumrljive človeške duše. "Ako dobre premislite, ljubi bratje," pravi sveti Avguštin, "boste spoznali, v kakšni nevarnosti so vsi duhovniki Gospodovi. Zakaj če bo na sodni dan že vsak od sebe težko odgovor dajal, kako bo šele z duhovniki, ko bo Sodnik terjal iz njihovih rok naše duše?" Dobri dušni pastirji ne iščejo, kar je vašega, temveč iščejo vas, iščejo vaših duš. Zato ste jim dolžni vašo posebno ljubezen.

Ovčice Kristusove! Ne zapustite svojega nebeškega Pastirja. Ni se vam treba bati, da bi Ga zgrešili, če se boste držali Njegovih namestnikov. Potem pridete gotovo v večno veselje, kjer bo en hlev in en Pastir.

+ Obljube Srcu Jezusovemu posve-
 čenim družinam: +
 + Blagoslovil bom hiše, kjer bodo
 izpostavili in častili sliko mojega
 presv. Srca. +
 + Dal in ohranil bom mir njiho-
 vim družinam.

junij 1953

Kraljica Lemontska Te radostno vabi,
da stopiš pred njen božjepotni oltar...

V soboto dne 13. junija, na praznik sv. Antona Padovanskega, se bodo lemontski zvonovi zazibali v vsej slovesnosti: trem našim fantom v pozdrav, ki jim bo ta dan ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman podelil na ameriških Brezjah sveto mašniško posvečenje. Tako bo Marija Pomagaj darovala letos ameriškim Slovencem kar tri nove duhovnike-frančiškane, ki bodo z vso pripravljenostjo stopili med delavce Gospodovega vinograda. Iz različnih krajev doma so se našli leta 1946 v Lemontu in nato vsi trije skupno nadaljevali pot, ki jih je zdaj srečno pripeljala do oltarja.

P. Mark HOCHEVAR OFM je bil rojen dne 14. februarja 1929 v Bridgeportu, Ohio ter v cerkvi sv. Antona krščen na ime Tomaža. Tu je začel obiskovati farno osnovno šolo, katero je končal v Clevelandu pri Sv. Vidu. Nato je hodil eno leto na Benedictine High, ostale tri razrede višje šole pa je končal v St. Joseph's Seminary v Westmontu, Ill. Dne 19. avgusta 1946 je v Lemontu napravil prvi korak v redovno življenje: z ostalima dvema novomašnikoma je dobil obleko sv. Frančiška ter z redovnim imenom fr. Marko začel noviciat. Naslednje leto dne 20. avgusta so vsi trije napravili neslovesne obljube. Nato so jih predstojniki poslali v Croghan, N.Y., kjer ima newyorška frančiškanska provincija svojo študijsko hišo (St. Stephen's Friary). Tu so začeli s filozofskimi nauki in jih naslednje leto nadaljevali v Butler, N.J. (St. Anthony's Friary). Nato so se skupno vrnili na ameriške Brezje, začeli v jeseni 1949 z bogoslovnim študijem in ga letos srečno dovršili. Dne 21. avgusta 1950 so napravili slovesne obljube, skupaj so prejeli nižje redove, subdiakoniat in lansko leto na praznik Brezmadežne diakonat. Zdaj pa bodo skupaj tudi posvečeni v duhovnike.

Father Mark bo zapel novo mašo v cerkvi sv. Antona v Bridgeportu, Ohio, dne 21. junija ob enajstih. Asistirat mu bo domači župnik Mons. J. Kiefer ter novomašnikovi bratranci - frančiškani: lemontski gvardijan P. Benedikt Hoge, ki bo tudi novomašni pridigar, detroitski župnik p. Thomas Hoge in br. Robert Hochevar. Žal ob bratu, sestri in ostalih sorodnikih ne bo na slovesnosti dragih staršev. Mati je Fathru Marku umrla, ko je bil v višji šoli, očeta je izgubil lansko leto. Pa zato oba z nebes gledata na sina novomašnika ter prosita zanj, da bi bil res duhovnik po božjem Srcu.

P. Blaž CHEMAZAR OFM pa je sin chिकासke fare sv. Štefana, kjer je bil rojen dne 23. junija 1928. V njem se pretaka gorenjska kri: njegov

Novi mašnik, bod' pozdravljen,
od Boga si nam poslan,

... Vodial boš
zvesto ovčice,
pasel jih
z jedjo resnice,
opominjal
in učil,
srčno prosil
in svaril.

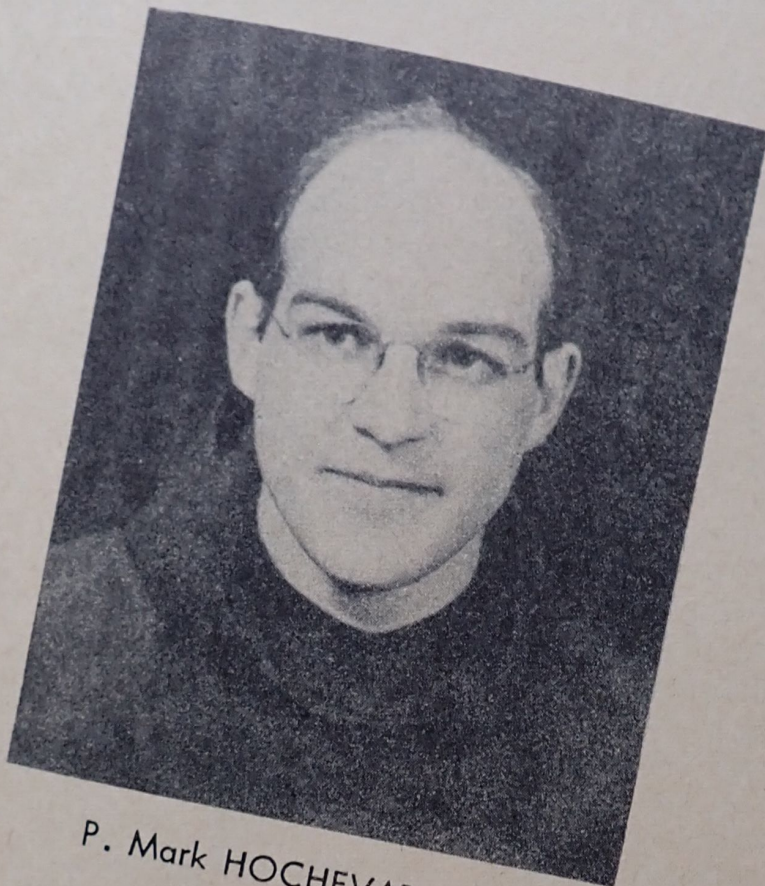

p. Blase CHEMAZAR OFM

oče Peter Chemazar in mati Lucija roj. Demšar sta doma iz Selc nad Škofjo Loko. Oba sta dobro znana chicaškim Slovencem. Pri Sv. Štefanu je Viljem obiskoval osnovno šolo, leta 1942 pa se je vpisal v St. Ignatius High School, kjer je leta 1946 graduiral. S starši in sestro Angelo je bil velikokrat na romanjih v Lemontu, zato ni čudno, da so ga zvale ameriške Bre in je sklenil postati lemontski frančiškan. Skupno s p. Markom je bil oblečen in je dobil ime fr. Blaž. Nato gredo vsa njegova leta vzporedno življenjsko potjo ostalih dveh novomašnikov, prav do posvečenja. Novo mašo bo zapel Father Blase dne 14. junija ob 11:30 pri Sv. Štefanu v Chicagu. Asistirali mu bodo sobratje: domači župnik p. Leon Bogolin, p. Andrej Svete iz detroitske fare in p. Bazilij Valentin iz Lemonta. Novomašni pridigar pa bo newyorški župnik p. Edvard Gabreny.

P. Lovrenc GROM OFM je doma iz Waukegana, Ill. Rojen je dne 23. maja 1928 kot najmlajši v številni Gromovi družini, saj ima štiri brate in štiri sestre. Njegov oče Frank Grom se je priselil v Ameriko iz Vrhnike, že umrla mama Marija roj. Pančur pa je bila domača hči. Louis je obiskoval šolo slovenske fare Matere božje, nato je

za duhovnika postavljen,
med pastirje zveste zbran!

P. Mark HOCHEVAR OFM

... Boš opravljal,
poln svetosti,
vere milostne
skrivnosti,
Jezusa
boš daroval,
vernike
očiščeval.

štiri leta gojenec St. George's High School, katero v Evanstonu, Ill. vodijo šolski bratje. Leta 1946 se je na ameriških Brezjah pridružil ostalima, s katerima zdaj po letih skupnega študija stopa pred oltar kot novoposvečeni duhovnik Gospodov.

Father Lawrence bo zapel novo mašo v svoji krstni cerkvi Matere božje v Waukeganu in sicer 14. junija ob enajstih. Pridigal mu bo lemontski p. komisar Aleksander Urankar OFM. Asistirali pa mu bodo: bivši waukeganski župnik Mons. Butala iz Jolietta ter dva sinova waukeganske župnije: Rev. M. Setničar, župnik v West Allis, Wis. in Rev. Ivan J. Dobnikar OSB iz St. Procopius Abbey, Lisle, Ill.

Vsem trem frančiškanskim novomašnikom želimo na duhovniško pot obilo božjega blagoslova. Naj njih delo spremlja lemontska Marija Pomagalaj, da bi zvesto izvrševali pastirsko službo, ki jim jo bo Gospod izročil. Bog daj, da bi ostali vedno tako božji in polni ognja, kakor bodo na dan posvečenja, ko bodo klečali pred lemontskim milostnim oltarjem kot novoposvečeni duhovniki ter obljubljali Gospodu večno zvestobo in ljubezen do duš. Naj jih spremljajo naše molitve zlasti v teh dneh!

/ Iz šole
trpljenja /

PATRIARH TRPIN

Sveti Janez, zaradi svojih čudovitih govorniških zmožnosti imenovan Križostom - Zlatousti, je živel v četrtem stoletju. Bil je carigrajski patriarh.

Ko je nastopil svojo vzvišeno službo, so vladale v vsej državi zelo žalostne razmere. Na carigrajskem cesarskem dvoru je vladala skrajna pokvarjenost in propalost, ki jo je podpirala cesarica Evdoksija sama. Po deželi so povzročali nemire pristaši krivoverskega škofa Arija. Ti so nastopali tako, kot danes po svetu nastopajo komunisti: divje in kruto proti vsem, ki se jim niso hoteli pridružiti. Tudi duhovščina je silno trpela zaradi te krive vere in divjanja arijancev. Mnogi, celo škofje, so pod težo razmer klonili in odpadli od prave vere. Da je to slabo vplivalo na ljudstvo, je razumljivo.

Sveti Janez je z žalostjo gledal, kam svet drvi. Kot patriarh je čutil dolžnost, da začne neizprosni boj in skuša rešiti, kar se rešiti da. Vedel je sicer, da mu bo to povzročilo veliko preganjanja in trpljenja, vendar je šel neustrašeno na delo.

V svojih pridigah je javno bičal grdo življenje dvora in velikašev. Nastopil je proti slabi duhovščini in tudi slabim škofom, ki so spadali pod njegov patriarhat. Vse je poskusil, da bi vso duhovščino združil za seboj v odločni boj proti pokvarjenosti časa in proti krivoverskim arijancem. Delal je med ljudstvom za krščansko življenje in zvestobo Bogu. Vsako nedeljo je pridigal v carigrajski stolnici ter svaril in rotil vse, naj vendar poslušajo njegove očetovske nauke. Trdovratne duhovnike je odstavljaj iz služb, na njih mesta je pošiljal nove in dobre. Veliko se jih je pridružilo in goreče delalo s svojim patriarhom za temeljito obnovo vse dežele.

Janez Križostom si je s svojim delom nakopal hudo sovražstvo in nasprotstvo cesarskega dvora, zlasti cesarice Evdoksije

in nekaterih velikašev. Zamerili so mu, da je v svojih pridigah javno bičal njih pokvarjeno življenje. Zameril se je tudi onim duhovnikom in škofom, ki mu niso hoteli slediti. Tako je nezadovoljnost proti njemu stalno naraščala in najvišji krogi so mu kazali vedno bolj sovražno lice. Vendar se goreči dušni pastir ni dal ostrašiti in je šel dosledno po svoji poti.

Slednjič je sklenila cesarica Evdoksija, da bo patriarha spravila z njegovega mesta. Napravila je pravo zaroto. Zvezala se je s soslednim patriarhom Teofilom, zelo pobožnim in častihlepnim človekom, kateremu je bil Janezov svetniški zgled trn v peti. Z njegovim sodelovanjem so nezadovoljni škofje in duhovniki sklicali zunaj mesta cerkveni shod, obsodili na njem patriarha Janeza in ga odstavili. Krivično so mu očitali

20. maj 1953
 najrazličnejše hudobije: da ne živi, kakor
 se za patriarha spodobi, da je brezsrčen in
 ne upošteva človeških slabosti, da nepo-
 stavno preganja škofe in duhovnike, da de-
 la proti cesarski rodbini in še mnogo druge-
 ga.

S svojo obsodbo so prišli k cesarici in
 zahtevali, da cesar z vojaško silo prežene
 carigrajskega patriarha s sedeža in deže. Ce-
 sarica, ki je bila sama za vsem tem gi-
 banjem, je res dosegla, da je cesar izdal
 naredbo izгона. Toda tri dni ni upal poslati
 vojake, da bi njegov ukaz izvršili. Ljudstvo
 je namreč za cesarjevo namero izvedelo
 in njegovo palačo zastražilo. Po treh dneh
 so odšli v upanju, da se cesar ne bo drznil
 izvršiti obsodbe nepostavnega cerkvenega
 zbora.

Toda sveti Janez je videl, da je vsak
 odpor brez pomena, četudi ima za seboj
 ljudstvo. Zato se je sam izročil vojakom,
 da so ga skrivaj odpeljali iz mesta. Moral
 je z njimi čez Helespont v Perzijo. V istem
 času pa je nastal hud potres, ki je prestra-
 šil ves Carigrad in tudi cesarski dvor. So-
 dili so, da je to kaznen božja in cesar je
 bil prisiljen izgnanega patriarha poklicati
 nazaj. Mesto ga je sprejelo z nepopisnim
 slavljenjem, ki pa ni trajalo dolgo.

Cesarica je dala na trgu blizu stolnice
 postaviti svoj srebrni kip. Ob priliki od-
 kritja je priredila na trgu divje in razuzda-
 ne veselice. Tedaj je sveti Janez zopet
 stopil na prižnico in grajal njeno početje.
 "Herodijada pleše, da bi dobila Janezovo
 glavo na krožniku!" je jasno povedal, da
 dobro ve, kaj je cesaričin namen. Res je
 divja Evdoksija že nekaj dni po tem dogod-
 ku dosegla, da so Janeza znova odpeljali
 v pregnanstvo. Pot je trajala sedemdeset
 dni, ki so prizadejali patriarhu-trpinu mnogo
 trpljenja. Sredi visokih gora onstran Črnega

morja so ga pustili samega. Prenašati je
 moral pozimi strašen mraz, poleti pa silno
 vročino.

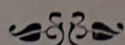
Ko se je po carigrajskem cesarstvu iz-
 vedelo, kje je izgnani patriarh, so ga za-
 čeli obiskovati zvesti prijatelji od blizu in
 daleč. Poslušali so njegove nauke in se od
 njega vračali navdušeni za nadaljevanje
 boja proti žalostnim razmeram. Krizostom
 je tudi veliko pisal na vse strani, da je ta-
 ko s pismi trpeče tolažil in malodušne nav-
 duševal, ko ni mogel več govoriti s prižni-
 ce.

To pa ni šlo v račune njegovim nasprot-
 nikom, zlasti ne cesarici. Dosegli so pri
 omahljivem cesarju, da je Janezu poslal
 dva izmed najbolj surovih vojakov s po-
 sebnim naročilom. Odpeljala sta ga še da-
 lje med divja ljudstva in spotoma z njim
 posebno grdo ravnala z vidnim namenom,
 da bi omagal in umrl. V naslabšem vre-
 menu je moral hoditi peš, za hrano sta mu
 dajala plesnive skorje kruha z usmrajeno
 vodo in pustila sta mu prav malo počitka.
 Res je ubogi trpin začel slabeti, dokler se
 ni smrtno utrujen in bolan zgrudil sredi po-
 ta. Prenesla sta ga do bližnje cerkve, kjer
 je umrl z besedami: "Čast in hvala Bogu za
 vse, amen!..." - - -

Sveti Janez bi si bil vse to trpljenje
 in strašno preganjanje prihranil, ako bi bil
 mirno pustil razmere v državi in bi kot pa-
 triarh ne čutil dolžnosti, da svari in biča
 razuzdanosti in krivice. Delal je za srečo
 ljudstva in ni ga ostrašilo vse sovraštvo dvo-
 ra, velikašev in arijancev. Zato je raje
 vse prestal, kakor pa bi zanemaril svojo
 nadpastirsko službo.

Sveti Janez Krizostom je tako prelep
 zgled zlasti vsem predstojnikom, da k gre-
 hu ne molče, četudi si s tem nakopljejo
 sovraštvo in trpljenje, da, celo smrt.

K.Z.

NOVOMAŠNIK POMENI...

vsak dan ena maša več -
 več nevednih poučenih -
 več ubožcev preskrbljenih -

Več žalostnih potolaženih -
 Več neumrljivih duš rešenih -
 Več slave božje razširjene.

POTA BOŽJE PREVIDNOSTI

P. Fortunat OFM

LUISA HOČE
SEBE PREPRIČATI,
DA NI BOGA

Dne 13. februarja 1942. je začela na ukaz spovednika opisovati svoje življenje. To je bilo nekaj mesecev pred njeno smrtjo. Naj navedem nekatere najbolj zanimivih dogodkov. Iz vsakega spoznavamo božjo dobroto, v kateri vodi Bog naše življenje tudi takrat, ko mislimo, da smo popolnoma zapuščeni. Vsi ti dogodki so izraz božje previdnosti, kateri je Luisa prepustila vse svoje življenje. Takole začenja svoje pripovedovanje:

Duhovni oče! Šestnajst let je od tega, ko sem v noči med 13. in 14. februarjem doživela zase izredno pomemben dogodek. Vse se je izvršilo brez besed, kakor bi bile samo sanje. In vendar je bila resničnost, ki je spremenila vse moje življenje.

"Ni Boga! Kar ljudje govorijo o Njem, je le prazna bajka. Življenje ni vredno življenja..." To je bil zaključek, do katerega sem se hotela dokopati po dolgi in brezkoristni žrtvah in bojih: "Ni Boga!" In prav ta zaključek me je popolnoma strl ter me pribil na posteljo, na katero sem pravkar legla. Čutila sem se tako izmučena, da ne bi mogla niti zakričati ali reči besede, niti narediti preproste kretnje. Moja prijateljica je ugasnila luč. Ni bilo popolnoma temno, kajti zunaj je bil sneg. V sobi je vladal molk. Bila sem vsa obupana. O, umreti, umreti!

In tedaj, ko sem si ponavljala besede: "Ni Boga!..." sem zagledala senčne obrise žene, ki je prihajala skozi okno verandinih vrat. Približevala se je hitro in neslišno. Ustavila se je blizu vznožja moje postelje ne da bi se je dotikala. Imela je široke rokave in njene roke so bile v njih sklenjene. Nisem mogla videti njenega obraza, kajti zdelo se mi je, da ima na glavi neke vrste pokrivalo, katerega doslej še nikoli nisem videla. Morda je sestra preprosto potegnila na obraz svoj pajčolan. Bila je visoko vzravnan in globoko je soplala, kakor bi od daleč pritekla. Od časa do časa je okrenila glavo proti oknu, skozi katerega je prišla, kot bi jo zunaj kdo pričakoval. Zdelo se mi je, da je nosila za pas preprosto vrv. Plašča ni imela. Njena obleka je padala v ravni gubah. Mislim, da je bila temnorjava, toda lahko se motim. Videla sem bolj obrise, kot pa posamezne podrobnosti...

ZAČETEK ISKANJA

Prvega maja istega leta nadaljuje Luisa svoje pripovedovanje:

Duhovni oče, to je zgodba mojega ubogega poklica. Svojo željo, da bi pisala iskreno, posvečam preblaženi Devici in jo prosim, naj me ona, ki je bila tako molčeča, uči, kako naj bom kratka.

Nuna, ki je prišla na tak način v bližino moje postelje, me je zelo prestrašila. Mislila sem, da je po-

osebna smrt, ki je prišla pome. Ni bila duh ali privid. Bila je človeško bitje. Videla sem obračanje glave in čutila njeno dihanje. Lahko bi se je dotaknila, a od strahu sem bila kot okamenela. Samo glavo sem mogla okreniti na drugo stran in zapreti oči, da bi je ne videla. Morala je stati tam del noči: zaspala sem, a ko sem se prebudila, se mi je zdelo, da je še tam.

Zopet sem hitro zaprla oči, da bi je ne videla. Ničesar ni rekla, a z njo je žarek luči posijal v moj obup: Predno izgubim vse upanje v Boga, lahko naredim še eno stvar: šla bom v samostan in tam molila. Šla bom, ko bo "mamica" umrla in me ne bo več potrebovala, ko bo umrl moj oče - ni mu vredno delati žalosti...

Odločitev je bila storjena v mojih mislih in v moji volji. Odslej sem vedno hranila nekaj kosov perila na dnu kovčka in se ga nisem nikoli dotaknila; dala sem ga na stran za čas, ko bom šla v samostan. Za to sem se dokončno odločila. Toda o vsem nisem nikomur rekla niti besedice. Vse, kar sem naslednje jutro razodela svoji prijateljici, je bilo to, da sem videla ob vznožju postelje kip nune...

LUISA NE VE VELIKO O VERSKIH RESNICAH

Luisa je bila še protestantinja, ko je vse to doživela in sklenila, da bo postala redovnica. Pri tem ni dosti razmišljala, kako bo izvedla ta svoj sklep. V mislih je imela redovni poklic, kakršnega goje v katoliških samostanih, a kljub temu pri svojem sklepu ni niti pomislila, da bo morala postati katoličanka, če ga bo hotela izvesti. To je bil prvi klic milosti, ki je bil tako močan, da ga ni preslišala. V svojem obupu in verskih dvomih se je oklenila prve rešitve, ki se ji je zdela učinkovita. Božja previdnost vedno v najlepše in najbogatejše življenje, da ji le človek ne zapre svoje-

ga srca. Luisa je takoj na prvi klic odgovorila velikodušno. Takole sama opisuje:

Je bil to poklic? Bil je samo vzrok neubranljive privlačnosti samostana, ki ni bil izmišljen, ampak doživet. Kolikokrat sem si želela, da te privlačnosti ne bi poznala, saj me je stala toliko žrtev in toliko potovanj. A bila je božja volja. Nisem ji mogla uiti, ker sploh nisem spoznala, da je božja volja, kar sem iskala na poti. In brez nje bi izgubila notranji mir, brez katerega ne bi mogla živeti.

Duhovni oče! Kako dober je Bog, kadar sklene, da bo potopil grešnico vase!... Lahko je izpolnjevati božjo voljo, kadar jo vidiš jasno. Zame pa je bilo težko jo spoznati.

Poleg moje prijateljice Bluette ni bilo nikogar, h kateremu bi se obrnila. Po naravi sem bila zelo neodvisna. Raje sem imela svobodo z revščino, kakor pa da bi izgubila samostojnost in mir vesti. Da bi ohranila ta mir, sem morala slediti pripravljenosti vesti, naj že stane kar hoče. Kar tiče vere sem imela samo ljubezen do staršev in ljubezen do domače družine, od katere sme bila ločena, a sem vedno mislila nanjo. Sreča domačih je bila zame nekaj bistvenega. Ničesar nisem vedela o velikih resnicah. Nisem mislila, da je Kristus Bog; bil pa mi je največja osebnost v zgodovini. Da bi bil naš Odrešenik? Kako more to razumeti, kdor ni v svojih rokah nikoli držal križa Njega, ki je bil za nas pribit nanj; kdor ni nikoli šel v mislih po križevem potu in premišljeval dramo trpljenja?

MESEČNI
MIS. NAMEN:

Za sredozemske

misijonske dežele

Kako more to razumeti, kdor ni nikoli prejel Njegovega največjega daru: presvete Evharistije?

NIKO GAR NIMA, KI BI JO POUČIL

Ob tem, kar nam Luisa pripoveduje v naslednjem, spoznamo žalostno dejstvo. V velemestu, ki je skoraj popolnoma katoliško, iskajoča duša ne more najti človeka, ki bi ji odgovoril na najvažnejša vprašanja in jo poučil o verskih resnicah. Koliko je tudi med nami duš, ki jih kliče božja milost. Morda je naše življenje ali naša nevednost ali celo naš strah pred ljudmi vzrok, da lučka, ki jo je začela prižigati milost božja, ne more zagoreti in posvetiti v njih iskanje.

Pa poslušajmo Luiso samo:

Nisem imela ne dela, ne denarja in ne zdravja. Moje zdravje je bilo spodkopano z resno pljučno boleznijo. Po mnenju zdravnika sem bila ozdravljena - tako učinkovito, da sem pri najmanjšem naporu ali vznemirjanju bruhala kri.

Razen prijateljice, ki zaradi pomanjkanja znanja ni bila praktična katoličanka, nisem poznala nobenega katoličana. Cerkev je bila še vedno zadnja vstar v mojih mislih.

Tisto leto se je moja sestra Alice poročila in se izselila v Ameriko. Tako sem ostala sama s svojo teto - "mamico", ki nas je vzgojila. Prav zaradi nje nisem odšla v Afriko k očetu.

Ker nisem mogla dobiti dela v Švici, sem pograbila prvo dano priliko, ki se mi je ponudila: postala sem varuhinja nekemu milanskemu dečku. Ker je bil v šoli od osmih zjutraj pa do štirih popoldne, sem bila ta čas prosta. Hodila sem po Milanu in obiskovala cerkve, ki so se mi zdele bolj privlačne, kot trgo-

vine in muzeji. V dominikanski cerkvi Santa Maria delle Grazie (tu je znamenita Leonardo da Vincijeva slika: Zadnja večerja), so na številne dneve imeli v stranski kapeli blagoslov z Najsvetejšim. Nisem vedela, zakaj gre, a vleklo me je tja. Tu sem videla veliko luči, bilo je petje in tu je klečalo vedno mnogo ljudstva. Bila sem ravnodušna za vse. Duhovnik se mi je zdel kot blaznež, ki kolikor se da hitro ponavlja vedno iste kretnje. Mislila sem si, da so ljudje neumni, "ker časte sveče na oltarju". Nisem se pobrigala, da bi poizvedela, kaj so izgovarjali. Ko je množica odšla, sem še ostala in molila. Nikoli nisem mogla ostati tako dolgo, kot sem želela.

Tako je minilo leto. Tisto zimo sem brala Maggy (zgodbo Margarete Lekeuz), katere pogum je naredil name silno globok vtis. Do joka me je spravila, a kar nič me ni vleklo, da bi se pridružila njeni veri.

Poleg tega ni bilo prav nikogar, ki bi me poučil. Mala prijateljica, bivša katoličanka, je prestopila v sekto "Christian Scientist". Gospa, za katero sem delala, je bila sicer katoličanka, a sploh ni živela po veri. Njen mož je bil protestant in tudi ni hodil v cerkev. Nekega dne sem jo vprašala za pomen imena "Corpus Domini", kakor so nazivali neko karmeličansko cerkev. Začudeno me je pogledala in odgovorila, da ne ve.

Ko sem prebrala Maggy, sem došla toliko poguma, da sem vstala sleherno jutro in odšla v bližnjo cerkev k sveti maši. Bila sem še popolnoma ravnodušna do vsega, kar se je dogajalo na oltarju, a začela sem dan z molitvijo na svoj ubogi način. Vera sama mi ni nič pomenila, toda nekaj je bilo v cerkvah, kar me je neubranljivo privlačevalo. /Dalje/

Srce Jezusovo obljublja...

183

... vsem svojim častilcem - obilico milosti, veliko posvečenje, zavetje pred sovražniki, srečno smrt in zveličanje.

... duhovnikom in onim, ki se trudijo za zveličanje duš - da dobo imeli v svojem delu uspeh in bodo znali ganiti najbolj zavržena srca.

... redovnim družinam - duha ljubezni in edinosti, prizanesljivost od strani božje pravičnosti, če bi grešili.

... svetnim ljudem - vsako stanovsko pomoč: mir v družini, olajšanje dela, blagoslov pri podjetjih, tolažbo v bridkostih, pribežališče v življenju in ob smrtni uri.

... grešnikom - usmiljenje, duha kesanja in spokornosti.

... mlačnim - gorečnost.

... gorečim - popolnost.

... častilcem slike Srca Jezusovega - neizmerne zaklade milosti istega Srca. Za hiše in kraje, kjer je izpostavljena Njegova podoba ali kip - vsakovrsten blagoslov.

... tistim, ki prejmejo devet prvih petkov zapored zadostilno sveto obhajilo - milost, da ne bodo umrliv nemilosti božji in brez potrebnih zakramentov.

Skozi viharje gre moja pot...

Dne 24. maja 1952 - Praznik Marije Pomocnice kristjanov je danes, zato sem kar pričakoval kaj izrednega. Saj sem že pisal, da noben Marijin praznik ali prva sobota nista prešla brez posebnih žrtev. Mati božja nas uči o skrivnosti trpljenja.

Po zajtrku sem pospravil po kuhinji in takoj odšel v dispanzer. Moral sem mimo civilne straže naše "sinagoge", kakor smo nazivali odpadnike, člane kitajske narodne cerkve, ki so stalno oprezovali okrog nas, seveda po naročilu rdeče oblasti. Njih posmehujoči se pogledi so mi dali slutiti, da se nisem varal. Nekaj se spet pripravlja. Neurje se bliža...

Ljudje so me kljub odurnosti straž že čakali pred vrati. Tudi s silo jih niso mogli odgnati od dispanzerja, dasi so dostikrat poskušali. Že sem

Izgnani kitajski misijonar p. Rudolf Pifko OFM nam danes pripoveduje o "ljubeznivem" obisku komunističnih varuhov misijona.

Siam se odločno bori proti komunizmu. V novembru leta 1952. je vlada aretirala stotine komunističnih pripadnikov. Po odločnem poročilu notranjega ministra Phao Sviyanonda je skupščina izglasovala zakon proti komunizmu. Člani komunistične partije morejo biti kot člani protidržavne organizacije kaznovani z ječo od desetlet do dosmrtnje ječe. Ves komunistični tisk naj se zapleni. Zakon tudi določa, kaj je zločin komunizma: dejanje proti ustavni monarhiji v Siamu; poskusi za uvedbo gospodarskega reda, ki bi odpravil zasebno lastnino brez odškodnine lastniku; propaganda za ustvaritev komunizmu ugodnih okoliščin.

Vzpodbudna so poročila, ki prihajajo iz rdeče Kitajske. Ker je pouk katekizma zdaj domala nemogoč, poučuje verske nauke z ve-

prilavljaj vse potrebno za sprejemanje bolnikov, a bežen pogled skozi okno mi je pretrgal delo.

Po hribu navzgor proti naši postaji so prihajali rdeči. Kakih trideset jih je bilo, do zob oboroženih. Koga neki so prišli danes iskat? Saj smo bili že skoraj vsi na vrsti, še po večkrat. Najbolj žalostno je bilo slovo od sestre Silvestre Li, kitajske misijonarke-domačinke, ki so jo nedavno hoteli z obljubami pripraviti do odpada. Ponujali so ji važno mesto, saj je imela visoko izobrazbo in je že več let pred rdečo invazijo tako uspešno vodila našo šolo. Ko jim ni uspelo, so jo odgnali s silo in dolgo ni bilo za njo niti sledu... Kdo neki bo danes deležen njihovega "varstva"?

Hotel sem se zbrati, toda misli so mi kar naprej uhajale k prihajajočim. Morda gredo po mene? Na zborovanjih narodne cerkve me zadnji čas strašno napadajo, ker jim je moje zdravniško delo trn v peti. Radi bi me onemogočili. In kaj vse mi očitajo! Neverjetne stvari, a vse jim je dobro, da bi le dosegli svoj cilj. Morda bom res v nekaj dneh pred ljudskim sodiščem in v ječi...

V zadnjem trenutku sem se spomnil na pisemce, ki sem ga nosil v žepu. Predstojnik ga je pisal sosednji misijonski postaji in jaz naj bi našel priliko, da ga odpošljem dalje. Saj ni vsebovalo nič posebnega, le nekaj stavkov o našem položaju v znak, da še "brcamo". Toda bolje se je ogniti nepotrebnemu sumničenju, da "vohunimo za imperialiste", zlasti še, ko jezika ne razumejo. Zato sem pismo strgal in vrgel v posodo odpadkov in gnojnih obvez.

Proti pričakovanju vojaki niso prišli k meni. Zavili so mimo dispanzerja proti sestrski hiši, a jaz vseeno nisem mogel ostati miren. Saj sem vedel, da bodo kmalu poslali pome. Res je že v nekaj minutah prišlo eno naših deklet. K zborovanju moramo vsi v sestrsko hišo.

No, pa pojdemo! Katerikrat že? Kdo bi mogel prešteti, kolikokrat so nas nagnali skupaj kot živino, šteli, popisovali ter kričali nad nas kot na največje zločince. Na vseh vogalih poslopja so bile postavljene straže, ki so me opazovale izpod čela in se igrale s strojnicami, da bi me ustrašile. Skupina šolarjev, mimo katere sem moral, me je gledala s pomilovanjem, ki v takih trenutkih tako dobro dene. Saj so bili med njimi tudi nekateri kristjani. Toda že se je eden fantov oglasil s kletvijo, ki je bila seveda namenjena "Amerikancu in kapitalističnemu psu"... Potegnili je za seboj ostale in divjega vpitja med

Uboga
kitajska
mladina

liko vnemo kitajska katoliška mladina sama. Tako se je nedavno prav v Šanghaju zbralo k prvemu sv. obhajilu 200 otrok, ki so jih pripravili njihovi nekoliko starejši tovariši. Mladi ljudje se med seboj obiskujejo inuče katekizma. Ni izključeno, da bo ta način poučevanja v teh razmerah edino mogoč.

Novinarji so vprašali prezidenta Eisenhowerja, katera verska himna mu najbolj ugaja. Odgovoril je, da je njegova najljubša himna "Lead Kindly Light". To pesem je sestavil kardinal John Henry Newman, ko je bil še anglikanec.

Prvikrat v zgodovini Egipta je državna radijska postaja oddajala božične verske obrede ortodoksnih Koptov. Ob tej priliki je general Mohamed Naguib naslovil egiptovskim kristjanom spomenico, v kateri zagotavlja, da ni v modernem Egiptu nobene razlike med muslimani in kristjani.

Po 21 letih apostolskega dela so iz Kitajske izgnali frančiškanskega misijonarja o. Angela Arrieta. Komunisti so ga dvakrat postavili pred ljudsko sodišče in ga spoznali krivega štirih težkih "zločinov": l. Brez dovoljenja vlade je prodal, da

šolarji ni bilo ne konca ne kraja. Kričati moraš, sicer si vržen iz šole... Uboga mladina!

Zgoraj so že čakali.

"Uvrstite se, štirje in štirje," se je glasilo povelje.

Vodja naših starih rdečih znancev in stalnih obiskovalcev je stopil pred nas in nas nagovoril: "Tovariši! Ljudska narodna oblast vas hoče zaščititi. (O, kolikokrat so nam že delili to svojo "zaščito"! Pa ne samo vaše osebe, ampak tudi vašo in misijonsko posest, kar jo še imate: premičnine in nepremičnine. Zato smo prišli, da napravimo točen zapisnik o vseh stvareh, naj že pripada misijonu, ali vam kot posameznikom. In zapisati je treba vse! Ljudska narodna vlada ne bo mogla sprejeti odgovornosti in jamstva za stvari, ki ne bodo na listi. Ste razumeli?..."

Predobro! Že poznamo rdeče ptičke, zato nismo potrebovali nobene razlage, pa nam jo je vseeno dal: "Odslej ne smete nobene stvari premakniti, da veste! - Izberite štiri izmed vas! Prav! Vi štirje ste odgovorni pred zakonom, da bodo vsi zapiski odgovarjali resnici. Zdaj pojdite na delo: dva vaša, dva naša. Drugi ostanite tukaj in sobe ne smete zapustiti."

Vodjo sem dobro poznal. Bil je sam komisar policijskega verskega oddelka. Kaj ni zanimiva ta naprednost komunističnega raja, da ima policija celo verski odsek in agente za vero?

To novo "zaščito" vsega našega" so si komunisti res dobro izmislili. Kolikokrat so že člani "sinagoge" hoteli doseči popis zlasti vseh naših

MESEČNI MOLITVENI NAMEN

Da bi vsi trpeči

našli moč

v Srcu Jezusovem

sikupi živeža, mrtvaško nosilnico, ki jo je sam izdelal. 2. Svojim vernikom je prepovedal vstop v komunistično stranko. 3. Ni jim dovolil branje komunističnih knjig in 4. podeljeval je zakramente brez dovoljenja oblasti.

Čudni "zločini"!

Zvezni sodnik William F. Riley (Iowa) je ob neki priliki izjavil: "Prepričan sem, da morala in vzgoja ne smeta biti deljeni. Prva in blažilna vez med obema pa more biti edinole vera. Niti malo ne dvomim, da si je vera skupno z moralno vzgojo pridobila enkrat za vselej svoje častno mesto v ameriški tradiciji..."

Tako v napredni državi Ameriki - kako pa v "svobodni" Jugoslaviji? Tam se še vedno drže komunističnega nauka, da je "vera opij za ljud-

zdravil in živil. Zlasti to se jim je zdelo važno. Niso mogli razumeti, da ti "evropski hudiči" morejo tako dolgo vzdržati, četudi so jim odrezali vse dotoke nakupa najnujnejših življenjskih potrebščin in zdravil za dispanzer. Z obdavčenjem so nam ob vsaki priliki onemogočili nakup, legalno kupljeno pa tudi že tolikokrat odvzeli. In vendar smo skrivaj dobili za silo zdravil in toliko hrane, da smo živeli.

Tako torej: zasegli nam bodo ves misijonski inventar. Težak udarec za našo družinico.

Tudi jaz sem bil določen med štiri, "ki odgovarjajo za točen spisek". Najprej smo morali rdeče voditi na podstrešje. Vsako cunjo, vsak žebelj... vse so vzeli v roke, prešteli ali stehtali in seveda vse točno popisali. Sleherno knjigo so prelistali od prve do zadnje strani ter spraševali po njeni vsebini. Na spisek je prišel njen naslov, kdo jo je napisal, kdaj je izšla in celo ime založbe. Popisali so tako temeljito vsako najmanjšo stvar, da bi ti mogli naslednji dan zlahka dokazati, če bi samo stol premaknil k drugi steni sobe. Neverjetno, a resnično. Koliko truda je stalo, da smo vse preobrnili. Prav do osme ure zvečer smo bili na delu, pa še končali nismo. Vojaki in štirje "zastopniki" smo bili utrujeni in vsi umazani. Mi in ostali v sobi sestrške hiše pa seveda še lačni, saj se je zvečer tudi za skromno zalogo živil kot za ostale premičnine glasilo strogo povelje, "da ne smemo ničesar premakniti ali spraviti na drugi kraj". In ostati moramo v sobah. Celo nekaj ključev so odnesli s seboj ter odšli s pozdravom: "Jutri pa na svidenje!" Nadaljevali bodo z nami popis...

Trije iz spodnje misijonske hiše smo v prostoru, ki še ni prišel na zapisek, staknili nekaj jajc. Pred dvema dnevoma so nam jih vtihotapili dobri ljudje v zgodnji jutranji uri. Ocvrli smo si jih na olju, ki nam je preostalo od večne luči. Ni vredno hraniti, jutri bo prišlo tudi to na zapisek. Poleg tega sploh ne vemo, kje bomo že v nekaj dneh in kaj nameravajo z nami.

"Pojedina" je bila hitro pripravljena in skuhali smo si še čaja. Reči moram, da nam nikoli ni tako teknilo, kot prav ta večer. Radi bi povabili tudi ostale iz sestrške hiše, toda ne bi si upali priti do nas, kakor tudi mi nismo mogli do njih. Svoboda in zaščita...

Predno sem zaspal, sem prebral pismo, ki sem ga ta dan po naključju dobil in ga po sreči niso našli. Tako sem kljub celodnevni zaposlitvi

imel duhovno branje. Takole mi je pisal sobrat, misijonar iz Hankowa:

"...Tudi tu nas strašno zdelujejo. Borba je ostra, a fantje se dobro držijo. Naših pet kitajskih patrov je še vedno pod ključem in ostali so zvesti škofu kljub prigovarjanju ter mučenju. Za enkrat med nami še ni izdajalca, hvala Bogu! Naši verniki - z izjemo peščice - so vsi ostali zvesti in še bolj goreči. Vsak vihar suhe veje potrga z drevesa, ostale pa postanejo še bolj trdne in močne. Vesel sem Vašega poguma. Vztrajajmo, dokler je mogoče! Pa četudi nas pobijejo..."

Da, da, povsod je enako. Cela Kitajska je postala krvaveča ledina, ki se rahlja in pripravlja za božjo setev. Gospod, izbiraj za Kitajsko novih delavcev, gorečih misijonarjev! Povečaj njih število v tisoče! Našim vernikom daj poguma in jih ohrani zase, zašlim in odpadlim pa pokaži pot nazaj v zavetje resnice in k edinosti vere!

/Dalje prih./

187
stvo". Vsa vzgoja sloni na tej postavki in kdor drugače misli, ne more biti vzgojitelj mladine.

Amerika presega vse v rekordih. Tudi v številkah nesreč. Po statistiki so samo lanske leto prometne nesreče zahtevale vsakih 24 ur - 102 smrtnih žrtev...

Najbrže nobeden izmed teh še zjutraj ni mislil, da dneva ne bo preživel. To se pravi: Bodimo vedno pripravljeni, ker ne vemo ne ure ne dneva!

Bodi jim mati, Marija!

Mati duhovnikov si, o Marija,
na novomašnike svoje poglej;
svetu zavladata je hudobija,
pot do rešitve, Marija, povej!

Noč je nad nami, ugašajo zvezde,
temne, nevarne življenja so ceste:
Ti, o Marija, srcé nam odpri
in novomašnike varuj vse dni!

Vodi jih vsak dan ljubeče k oltarju,
varuj pogube jih v grešnem viharju,
z njimi veseli se, z njimi žaluj,
z njimi za duše se s peklom bojuj!

Ker so, Brezmadežna, tebe ljubili,
so novomašniki svet zapustili;
Jezusu dali življenje so v dar,
s sveto radostjo odšli pred oltar.

Tebe za mater so svojo izbrali,
tvojemu Sinu srcé darovali,
vodi, Marija, jih s svojo roko,
ko bodo duše vodili v nebo.

Bodi jim mati, Marija, v življenju,
tolaži, podpiraj jih v križu, trpljenju;
tebe in tvojega Sina Srcé
naj novomašniki srečni slavé!

Gregor Mali

LEMONTSKI ODMEVI

V maju smo pa že imeli mnogo obiskovalcev in njih število se bo večalo iz tedna v teden. Saj je v Lemontu toliko zelenja in cvetja, da izgleda naš park pravcati raj. Naši študentje pravijo, da zelenje prehitro raste: komaj so grmiči pogнали in je trava ozelenela, že morajo striči in kositi. Tako bo prav do jeseni veliko dela. Seveda je storjeno z veseljem, saj gre za naše romarje, katerim bi radi pripravili čim lepše urice pri Mariji Pomagaj.

● Dne 29. aprila smo v naši cerkvi obhajali slovesnost srebrne obletnice, kar je bil naš p. gvardijan Benedikt posvečen v mašnika. Zbrali so se njegovi najbližji sorodniki, njegovi slovenski, ameriški in hrvaški sobratje (prišla sta tudi naš p. komisar Aleksander in hrvaški komisar p. Dominik Mandić) ter svetni duhovniki iz okoliških fara, kjer pomagamo v dušnem pastirstvu. Iz Clevelanda so prispeli prevz. škof dr. Gregorij Rožman v spremstvu Rev. Slapšaka in novi župnik Sv. Vida, Rev. Baznik. Od slovenskih duhovnikov je

bil pri nas Rev. Kuzma. P. Benedikt je opravil slovesno sveto mašo, kratek nagovor v angleščini pa je imel lemontski župnik pri Sv. Alfonzu, Rev. Reisel.

Cerkvena slovesnost kakor kosilo po njej sta potekla v prijetni domačnosti. Vsem duhovnikom - gostom, ki jih je bilo okrog trideset, je bila slavnost zelo všeč. P. Benedikt pa tudi zasluzi, da ga ob takile priliki malo povežemo, saj že toliko let z vso vnaemo skrb za Lemont.

● To je bila le družinska slovesnost, obletnica posvečenja. Ker število za junij zaključimo že sredi maja, še ne moremo poročati o zunanji slavnosti srebrne maše, ki jo bomo dne 24. maja združili z romanjem društvenic Marije Pomagaj K. S. K. J. iz Chicaga.

● Mrs. Hoge, mati srebrnomašnika p. Benedikta, je po slovesnosti 29. aprila ostala kar v Romarskem domu. Prav pridno pomaga, kjer le more. Bo kar pri nas počakala ordinacije svojega nečaka fr. Marka, ki bo 13. junija.

● Br. Akurzij je preko

zime "igral" farovško kuharico na naši novi župniji Sv. Janeza v Milwaukee, Wis. Zdaj pa je spet med nami. Dokončal je postaje križevega pota, ki sta jih lani postavila v parku s p. komisarjem Aleksandrom. Še gredice mora opleti okrog kapelic, pa bo gotov in križev pot bo samo čakal na slovesno blagoslovitev.

● Dne 8. maja sta se iz Avstralije vrnila naša dva misijonarja p. Klavdij Okorn in p. Beno Korbič. Dve leti sta z velikimi napori delovala med tamkajšnjimi naseljenci Slovenci in raznimi drugimi narodnostmi. Malo počitka se jima bo prileglo.

Obema kličemo veselo dobrodošlico!

● Dne 17. maja so imeli pri nas mesečno duhovno obnovo člani Društva Najsv. Imena fare sv. Sinforoze. Govore je imel p. Benedikt.

Počasi postajajo ameriške Brezje znane tudi drugim Amerikancem, ne le Slovencem. Že iz več strani nas prosijo, naj bi začeli z rednimi duhovnimi vajami. Tako bi prostorni Romarski dom lahko lepo izrabili tudi

1933
mesecih, ko ni romanj,
kar bi ne bilo napak.

V Clevelandu je zad-
nji mesec umrla naša
dobrotnica in vsakoletna
romarica k Mariji Po-
magaj, Mrs. Angela Po-
magaj. Ameriške Brezje so
bile tako pri srcu, da
po poročilu prijatelji-
te še nekaj ur pred svo-
jo smrtjo govorila o Le-
montu. Blago pokojnico
bomo ohranili v toplem
spominu ter jo bomo
vedno vključili v svoje
molitve. Tudi bralcem
jo priporočamo v spo-
min pred Gospodom.

Žalujočim ostalim iz-
tekamo iskreno sožalje.

● V torek po svoji novi
maši nas je obiskal la-
sallski novomašnik Rev.
Bernard Horžen OSB, či-
gar sliko smo objavili v
majski številki. S kapla-
nom slovenske fare v
La Salle, Ill. sta pripe-
ljala domov p. Odila, ki
je bil novomašni sloven-
ski pridigar.

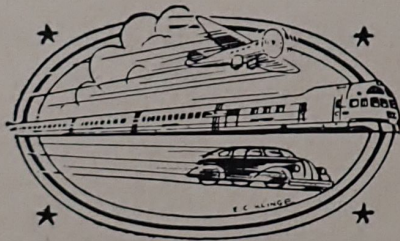
Obema je bil Lemont
zelo všeč.

● Spet imamo v zalogi
molitvenika Z BOGOM in
KAM GREŠ. Prvi ima
256 strani, zlato obrezo
in z belo celulozo pre-
vlečene platnice. Cena
je \$ 1.75. Z zlato obre-
zo a v črno platno vezan

189
stane \$ 1.25. - Drugi pa
ima 222 strani, je vezan
v rjavo celulozo in ima
tudi zlato obrezo. Stane
\$ 1.75.

Žal še niso dospeli
molitveniki REŠI DUŠO,
ki imajo velike črke in
po njih tako povprašuje-
jo. Naročeni so pa v Go-
rici že dolgo in tudi u-
pamo, da jih bomo kma-
lu prejeli.

● Upravnik Ave Marije
prosi oproščenja, da ste
v maju tako dolgo čakali
odgovor na pismo. Vsak
dan je dobil toliko pošte,
da pri najboljši volji ni
mogel sproti odgovarjati.
Saj razumete, kajne?

ROMARJI! Vse lemontske romarje lepo prosimo, naj nam
vsaj dva tedna pred prihodom na ameriške Brezje sporočijo, kdaj pri-
dejo, koliko oseb želi prenočišče in za koliko dni. Za skupine naj
nam vodstvo čim prej pošlje seznam imen v istem redu, kakor so se
priglasile. Le tako bomo mogli romarjem v redu postreči in ne bo ne-
potrebnih zmešnjav.

Želeli bi, naj bi se z dopisnico oglasili pred romanji vsi oni, ki bi
hoteli v Domu dobiti kosilo, dasi ne mislijo ostati pri nas čez noč.
To bo pomagalo našim delavcem v kuhinji, da ne bodo pripravili pre-
malo ali preveč.

Romarje iz okolice Lemonta ob tej priliki vljudno prosimo, da ob
velikih romanjih (na obletnico kronanja Marije Pomagaj dne 4. in 5.
julija in na dan Slovenske Ženske Zveze dne 19. julija) prenočujejo
doma. Tako bo več postelj na razpolago oddaljenim gostom.

Upoštevajte naše prošnje! Gre za red, ki bo služil Vam samim!
Svoja sporočila ne pošiljajte na posamezne osebe našega samosta-
na; naslovite jih vedno na: Baraga Guest House
Box 608, Lemont, Illinois

Uprava Romarskega doma

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

● CHICAGO, Ill. - Piše Mr. Jakob Tursich: Pa naj še jaz enkrat sedem na zapeček ter malo pokramljam, saj sem stari lemontski znanec in med romarsko sezono večkrat na ameriških Brezjah. Lemontski griček se mi je tako priljubil, da sem pred leti kupil zemljo tik za mejo frančiškanskega sveta na hribu za čebelnjakom Fathra Johna. Do tega, da bi se tam za stalno naselil, ni prišlo, zdaj pa prodajam štiri lote v velikosti 50X300. Kaj ne bi bilo lepo, ko bi se naselilo ob ameriških Brezjah kaj Slovencev? Mogoče kdo že dolgo želi, da bi prišel kam v bližino. Zato se mi zdi prav, da se najprej obrnem na rojake; ti pridejo na vrsto pred drugimi, ki se za svet zanimajo, saj tam na gričku zadnji čas kar rastejo hišice.

Če se kdo bralcev zanima za to, naj piše na naslov moj (J. Tursich, 2117 So. Hamlin Ave. Chicago 23, Illinois). Pristrčne pozdrave vsem bralcem drage Ave Marije!

● TORONTO, Ont. Kanada - Piše Katarina Foys: Pošiljam Vam naročnino za lemontski mesečnik in Koledar. Ave Maria redno prihaja med nas in nas vsakokrat tako razveseli, ko jo zagledamo. To je edino berilo, ki nas krepi na tujih tleh in nam pomaga v naših slabostih.

Tukaj v Torontu ne bomo pozabili misijonarja p. Odila, ki nas je lani obiskal. Kako nas je razveselil s svojim petjem. Vsako slovensko naselbino širom Severne Amerike bi moral obiskati!

● UNIONTOWN, Pa. - Piše Agnes Sintich: Lemontskim frančiškanom prijazni pozdrav! Tu Vam pošiljam

za dve sveti maši pri Mariji Pomagaj. Ena naj bo za sina, ki je dal za domovino življenje, druga pa v zahvalo, da se je drugi sin srečno vrnil iz vojske. Tako ima mati vedno kaj prositi Marijo in se ji za kaj zahvaliti. Božja volja naj se vedno zgodi!

Mogoče se bomo poleti videli na ameriških Brezjah. Bog daj!

● CLEVELAND, Ohio - Pošilja Mr. Anton Grdina: Kajne, pater urednik, da boste imeli malo prostora na Zapečku ljubljene Ave Marije za tele moje vrstice:

Iskreno se zahvaljujem vsem, ki so se me spomnili za moj devetinsedemdeseti rojstni dan. Življenje tako hiti, pa mi ga še hitreje poganjajo, ko me pehajo že kar v osmi križ. Res je, da sem začel že osmi križ, toda do naslednjega rojstnega dne je še precej čez 300 dni... Če bo Bog uslišal, kar ste mi prijatelji voščili, bom še nekaj časa tlačil to trdo zemljo. Če me pa sv. Peter pokliče dajati rajtengo, pa tudi prav, se bova pa domenila za službo druge. Živeti hočem, četudi bi umrl! Kako tolažilna je vera, ki nam obljublja življenje po smrti! Saj drugače se sploh ne bi bilo vredno pehati po svetu, drugače totransko življenje sploh nima vrednosti in pomena. Veste, ko človek prikobaca v to število križev, se mu svet pokaže v pravi luči in nima zanj več svojega varljivega nasmeha. Tedaj se zde vse prazne marnje pravega življenja nevredne, so samo izguba in nepotreba. Zato so tista voščila najboljša, ki obetajo življenje po smrti. Kako to doseči, je uganka, za katero nam daje odgovor le vera.

...sem zanjo svojim staršem iz
...hvaležen.
...je pa vsak vesel, če se
...za obletnice spomnijo prijatelji,
...mu žele srečo. Zato se vsem še
...krat prav iz srca zahvaljujem.
...naj vsem stotero povrne!

• GILBERT, Minn. - Piše Josephine
...cher: Pošiljam iskrene pozdrave
...emontskim frančiškanom. Dolgo se
...nisem oglasila in medtem se je
...toliko spremenilo. Dne 16. maja
...obletnica smrti mojega dragega
...moža. Lepo je bil previden in tako
...je ločil iz tega sveta z Jezusom
...v srcu. Tudi Vam ga priporočam v
...molitev, saj je bil dolgo vrsto let
...zastopnik Ave Marije in vseh
...slovenskih katoliških listov. Koliko
...korakov je naredil za širjenje Vaše-
...ga mesečnika. Vem, da mu je Mari-
...jazdaj v nebesih vsako stopinjo sto-
...terno povrnila.

Ko je bil moj mož že v bolnišnici,
...pa še jaz zbolela. Tako sem se
...pogreba komaj udeležila, seveda
...obspemstvu bolniške strežnice. Bo-
...lezen me je prevarala in sem po
...vratni domov morala še enkrat v
...bolnišnico, kjer sem ostala prav do
...23. decembra. Zdaj pa sem, hvala
...Bogu, zdrava in se dobro počutim.
...jaz in cela družina se moramo iz
...vsakega srca zahvaliti Mariji Poma-
...gaj za pomoč v moji bolezni.

Le redno mi pošiljajte Ave Mari-
...jo, kakor doslej! Brez nje bi bilo
...naše življenje tako pusto, kakor dan
...brez sonca. Koliko lepega za srečno
...večnost nas je že naučila.

• BIWABIK, Minn. - Piše Marija
...Perkul: Tudi jaz sem redna bralka
...Ave Marije in zdaj jo še rajši be-
...mam, ko mi je dolgčas po sinu Vin-
...ki je moral k vojakom in je že
...na Korejo. Tudi on je tako
...prebiral Vaš mesečnik. Toli-
...krat je prišel od dela in me je
...vprašal: "Mama, ali je že

POKOJNI NAROČNIKI

Frank SEKUTA, Claridge, Pa.
Mary HRVAT, Lemont, Ill.
Anton SKRABEC, Cleveland, Ohio
Mary MAVEC, Eveleth, Minn.
Margaret MIHELICH, Butte, Montana
Mary THOMAS, Pueblo, Colo.
John HRASTAR, Cleveland, Ohio
Frances RUPAR, Chicago, Ill.
Stephen ZABCIC, Chicago, Ill.
Steve KOBILLY, Ely, Minn.
Angela POLIS, Cleveland, Ohio
Frances STERLE, Cleveland, Ohio
Mary OMERZA, Cleveland, Ohio
Johana MAKOVEC, Cleveland, Ohio
Anton PERKO, Pueblo, Colo.
George FLAJNIK, Joliet, Ill.
Frank BOHINC, Cleveland, Ohio
Anna MARCH, Sharon, Pa.
Anna MLAKAR, Joliet, Ill.

R.I.P.

prišla Ave Marija?" Petnajst let
star je moral bežati pred komunisti.
Bil je dolgo časa v ječi, kjer so ga
pretepali in je moral dosti prestati.
Zdaj je pa spet v vojski... Pred od-
hodom je obiskal Lemont in se pri-
poročil Mariji Pomagaj, naj ga lepo
varuje. Mogoče je prav zato kar ve-
dno zadovoljen in vesel. Pred krat-
kim mi je pisal prav zanimivo pismo
o svojem prijatelju. Takole piše:

"... Ravno sem prišel od misijo-
na, kjer smo slišali lep govor. V
cerkev sem vzel tudi prijatelja, ki
je katoličan, pa ni prav nič poučen.
Sem ga kar silil s sabo, saj mi je
povedal, da cerkve ni znotraj videl
od svojih otroških let. Še za rožni
venec ni vedel, čemu služi, kaj šele
o drugih naukih. Razlagal sem mu s
svojo najboljšo voljo, kolikor sem
mogel. Pravil mi je, da se Boga ne
boji, ker skuša lepo živeti in tudi je
dober fant. Le to ga je skrbelo, ker
ni bil o veri poučen, dasi je vedel,

Ferkulov
Vinko

da je bil krščen kot katoličan.

Ko sem ga spravil v cerkev, mu je bilo tam tako všeč, da je Fathra med pridigo kar k sebi poklical, da bi ga bolje slišal in razumel. In Father je stopil k njegovi klopi ter nadaljeval govor... Zdaj ga moram pa vedno zbuditi, da gre tudi on k maši. Upam, da bo postal prav resenin praktičen katoličan..."

Koliko more narediti katoliški fant med svojimi vojaškimi prijatelji! Zato moramo zanje moliti, da bi ostali dobri in značajni fantje.

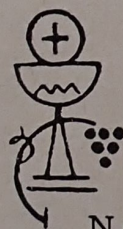
Prilagam Vinkovo sliko, če bo v Zapečku kaj več prostora. In vse bralce prav iz srca pozdravljam!

Lemontski frančiškani Vašega fanta iskreno pozdravljamo in mu zelimo srečno vrnitev. Medtem naj pa le pridno misijonarji med fanti!

• CLEVELAND, Ohio - Piše Mrs. M. Zupancic. Naj Vas še jaz enkrat prav lepo pozdravim, saj sem stara prijateljica ameriških Brezij in tudi zvesta bralka Ave Marije. Rada bi obiskala Lemont in slišala peti Vaše nove orgle. Lepo pojo, kajne? Takrat sem dala zanje v dar sto dolarjev v zahvalo, da se je sin srečno vrnil iz Koreje, in mi ni žal: Kdor posodi Mariji, bo dobil od nje povrnjeno z bogatimi obrestmi.

AVE MARIA
• ROCK SPRINGS; Wyo. - Pošilja Ciril Jenko: Da ne bo kdo mislil, da je Ave Marija všeč samo ženskam, moški pa se zanjo ne zmenimo, naj se Vam za redno pošiljanje lista iz srca zahvalim. Že nad dvajset let me vsaki mesec obiskuje in je moj najboljši prijatelj. Vsak katoliški Slovenec v Ameriki bi ga moral čitati, to je zlata resnica. Zato pa želim Ave Mariji veliko novih in zvestih naročnikov, ki bodo list še dolgo vrsto let ohranili pri življenju in napredovanju. Bog Vas živi!

ZAHVALJUJEJO SE za uslišanje Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj, sv. Antonu, Frideriku Baragu: Leo A. Conrad, Frances Baraga, M. Prhne, Agnes Sintich, Frances Necemar, Alois Moonich, Mary Ostanek, Mary Knaus, Louise Yeager, Joe Pivek, Katarina Stuller, Frances Križnik, Agnes Poturka, Louise Shray, Theresa C. Flora, Paul Shray, Amalija Kovačič, Mary Kur-nik in N.Z.

ODPUSTKI ZA NOVO MAŠO

Novomašnik prejme na dan svoje nove maše popolni odpustek, če opravi skesano sveto spoved in moli po namenu svetega očeta. (S. P. Ap., 16. januarja 1886)

Sorodniki novomašnika do vštetega tretjega kolena imajo popolni odpustek, če so pričujoči pri novi maši, prejmejo isti dan svete zakramente in molijo po namenu svetega očeta. (S. P. Ap., 18. marca 1932)

Vsi verniki, ki se udeležijo nove maše, prejmejo sedem let odpustka. (S. P. Ap., 18. marca 1932)

Kdor na dan posvečenja ali na dan nove maše poljubi dlani novomašnikove roke, dobi 100 dni odpustka. (S. P. Ap., 29. dec. 1934)

15. J. Kovacic; po \$10.50: A.

Kameen, F. Marolt, Mr. Plecnik, M. Schneller, I. Pristovec, A. Mozina, J. Pavlesic, A. Plemel, M. Schwab, A. Skolar, K. Tisovec, C. Tostovrsnik, M. Spehar, F. Suscha, F. Tomsic, M. Alduk, B. Evans, L. Fon, A. Korelc, F. Klancar, M. Kovach, J. Makse, F. Ligon, J. Pugelj, A. Plut, A. Skufca, M. Tavcar, J. Velic, A. Zupancic, M. Znidarsic, M. Bulich, F. Fink, A. Kozel, A. Prijatelj, M. Pogon, A. Rebel, M. Selak, M. Skerjanc, J. Stajerk, L. Verbic, B. Ancel, C. Barboric, J. Legan, A. Moonich, C. Mrezar, M. Oblak, M. Osterman, O. Tasner, J. Trost, M. Viscek, A. Baznik, F. Cerar, M. Hajdinjak, F. Sustersic, M. Matkovich, M. Patrick, Mrs. Polajnar, M. Hlec, L. Stepic, M. Stine, J. Tolar, M. Jerman, M. Zupancic, A. Coff, S. Forti, J. Genovje, A. Hudales, F. Jancar, N. Jerin, J. Kersman, V. Kollar, F. Kovacic, M. Kozaglov, M. Lovko, A. Malensek, J. Martincic, M. Mutz, J. Pugelj, J. Ray, F. Roitz, F. Setnikar, F. Star, F. Tercon, A. Tomc, R. Ujcic, M. Usnick, F. Balkovec, A. Kuhar, M. Stariha, M. Levar, F. Suhadolnik, J. Skrabec, A. Cherne, M. Draz, J. Grm, M. Holtman, J. Kerzic, B. Lakotich, J. Stampfel, J. Jaklich, M. Klep, F. Marn, A. Nemgar, J. Russ, M. Boh, C. Boyce, J. Gorjanc, M. Gerl, M. Kofal, L. Korenchan, J. Krall, T. Okoren, M. Oblak, J. Planecki, V. Seseck, L. Turk, G. Gorshin, T. Grum, A. Jersin, L. Langerholc, M. Mezmarich, F. Perme, M. Schaur March, M. Stanonik, M. Vidmar, N. J. Vranicar, P. Zihel, T. Zortz, N. N., J. Barborich, M. Habjan, J. Hren, F. Kamin, L. Lacijan, J. Pavlesic, F. Provsek, A. Perse, L. Vrenk, L. Belaj, B. Chokel, J. Cankar, F. Goljevscek, F. Gregorich, M. Hafner, J. Mihelcic, A. Nemec, J. Paulin, A. Pintar, M. Prah Sr., A. Smrekar, T. Sustarsic, J. Tancik, J. Zabukovec, A. Arko, L. Bachnik, G. Gec, K. Judnich, B. Komavli, V. Krajec, F. Krebel, M. Kresevic, A. Krulc, A. Levar, A. Mozina, J. Mlakar, A. Nemgar, K. Persa; po \$1.50: A. Skedel, M. Vidmar, M. Boldin, C. Homar, F. Krecic, R. Polz, F. Zaller, F. Balkovec, A. Ljubi, T. Troha, R. Verbic, M. Bojc, K. Korbar, H. Papesch, F. Bucar, M. Elesh, A. Grecar, A. Somrak, L. Gregoric, F. Knez, J. Kopac, J. Ribich, A. Gole, A. Suhadolnik, F. Zitnik, M. Cercek, A. Molk, M. Mencinger, K. Grmovsek, A. Orehek, M. Vidic, M. Rosenberger, F. Ambrosh, J. Hribar Sr., M. Hribar, J. Konchan, F. Kovacic, J. Lunder, U. Sustersic, G. Ivancic, M. Roitz, M. Cekuta, G. Debevs, F. Hocevar, M. Hocevar, F. Mesojedec, J. Pavlakovic, A. Zagar, J. Belcic, F. Cimperman, M. Dragota, F. Jelen, R. Klemencic, A. Bukajamnik, K. Zeleznik, J. Kastelic, E. Oven, A. Tanko, L. Lozar, Mrs. Schuster, M. Urbancic; po \$1.25: A. Zupancic; po \$1.15: J. Modic; po \$1: M. Pluth, J. Samich, M. Stampfel, M. Strumble, J. Terlep, A. Abolnar, K. Eppich, J. Jagodnik, T. Derchar, J. Dremelj, A. Kutnar, L. Tratnik, B. Zelko, F. Beribak, D. Blatnik, J. Dedek, M. Gersich, J. Kavcic, A. Malensek, J. Penne, L. Simoncic, J. Smolich, J. Skerjanc, M. Suder, A. Trepal, R. Tofant, J. Tutin, Mirtic Fam., F. Virant, M. Ferkul, M. Gostic, M. Karsnick, M. Mernik, F. Orazem, P. Stimac, A. Varsek, A. Zaletel, M. Korosec, A. Krizanec, A. Lesca, M. Markovich, S. Podgornik, F. Snyder, J. Tursich, T. Thomas, A. Zagar, M. Bizjak, M. Coprich, S. Gerdin, M. Fear, A. Lambert, K. Modrian, J. Novak, J. Povirk, M. Sterbenz, R. Ulrich, N. N., P. Chemazar, A. Meke, M. Barle, A. Brodnik, Mrs. Medved, J. Per, F. Strumbly, P. Tauchar, A. Zupan, I. Christ, A. Virant, J. Kmet, D. Dermes, F. Grill, M. Koss, A. Lustick, R. Markel, L. Kobilsek, M. Roseman, K. Roberts, F. Smerdelj, M. Avsec, C. Brodarich, G. Bubash, M. Fink, J. Gabrovshik, J. Gerbek, C. Grdina, M. Hribernik, K. Jekovec, J. Kalan, F. Lipoglavsek.

J.Limoni, A.Macek, J.Mandell, A.Markoja, F. Muren, E.Pakiz, J.Puhek, M.Samsa, T.Terselich, J.Toplikar, F.Tomsha, T.Urbiha, M.Zickar, A. Hozian, A.Antolich, J.Bregar, J.Buchar, E.Csanadi, J.Kral, M.Florjance, A.Gornick, M.Gregorash, S.Malaker, K.Mauser, A.Novak, J.Pintar, I.Shraj, M.Sodac, F.Stanonik, M.Stariha, M.Staric, A.Stimetz, F.Vidmar, T.Zlogar, Mr.Mrs.Drolc, M.Gross, M.Plese, J.Toplak, M.Anzick, M.Bosanzat, N.Debevc, M.Dejak, M.Ferkul, M.Hrovat, L.Hren, A.Jancigaj, R.Kocevar, I.Kuhel, M.Koklich, U.Lovko, J.Menart, F.Menart, G.Misjak, J.Franetic, I.Jevnikar, J.Krumberger, J.Lencek, A.Martincic, M.Pogachar, R.Simenc, M.Vidmar, A.Zajc, M.Zeltz, M.Hocevar, F.Kocjanik, J.Korencic, N.Kucur, U.Lovsin, M.Marincic, A.Millarich, M.Pristov, A.Rovan, H.Somrak, R.Strumble, A.Wolfe, T.Zupancic, M.Bukovec, J.Femec, M.Golich, A.Kaplan, M.Mickelinc, U.Novak, A.Novak, H.Pellich, M.Perusek, A.Savnik, F.Videmsek, Mrs.Elenich, M.Nose, K.Kucic, M.Malovrh, J.Repar, M.Ipavec, L.Krall, M.Krance, K.Novak, A.Petric, D.Petrcol, L.Sapuder, J.Skorjanec, M.Slanovich, L.Simcic, A.Sprincic, F.Urh, U.Ambrose, M.Baudek, A.Bucar, A.Jerina, L.Kosnik, I.Levstek, V.Mavko, M.Rangus, C.Smrekar, P.Vrecar, A.Zadnik, J.Sporar, M.Zelle, F.Bittenc, J.Mohar, S.Vidmar, L.Elovcar, F.Kastigar, R.Krall, M.Sluga, Mrs.Tursic, M.Bulic, P.Loknar, A.Rauch, S.Stefancic, M.Ferkul, A.Glatz, M.Habjan, M.Hocevar, M.Leskovec, M.

Madic, H.Osaben, C.Pobega, J.Paternost, J. Pozes, M.Zbacnik, A.Berce, M.Darovic, F.Cercek, J.Champa, C.Drobnick, M.Kalister, J.Kerzich, M.Koprivec, J.Kocin, F.Markun, J.Mihelic, J.M. Poje, J.Sustarsich, A.Ban, J.Beljan, J.Bojanc, M.Ferkul, A.Hodnik, G.Luzar, M.Mernik, M. Mesesnel, J.Patrick, A.Pelcic, A.Peterlin, M.Prince, A.Primozic, M.Prhne, M.Sajovic, T.Sekuta, F.Voncina, K.Crkovnik, J.Habjan, F. Kochevar, M.Kompare, B.Kramer, J.Oberstar, F.Perme, E.Ponikvar, S.Ribich, F.Sardoch, A. Sintich, V.Smolej, J.Vidmar, F.Vidmar, M.Artac, F.Drenik, V.Dolinar, F.Drazumovich; po .75¢: F.Tomsic; po .50¢: T.Grumb, M.Cekada, M.Kajfez, K.Kolar, F.Kovacic, J.Papez, A.Strlekar, A.Krall, M.Martich, M.Strubel, M.Lokosek, F.Ar, J.Brodnik, A.Jerman, A.Lekan, J.Mismas, M.Klun, U. Cetinski, R.Lukez, M.Leskovitz, M.Mestek, A. Skerl, J.Urbancic, M.Jasner, J.Kuznik, F.Petric, L.Pylick, Androjna Fam., A.Bezek, F.Kerhin, M.Kovacic, M.Tolar, L.Kozuh, P.Jamnik, A. Tomazic, M.Gorisek, A.Skala, I.Vogric, R.Zotler, J.Adamic, J.Bokar, F.Jericijo, P.Golobic, J. Kadunc, M.Slak, V.Bitenc, J.Brian, Mrs.Planinsek, T.Luzar, I.Medved, M.Hudolin, J.Kmet, J.Kozel, M.Retel, F.Gabrenja, R.Jerina, F.Laurich, J. Petrovsky, J.Potocnik, R.Skiff, F.Turk, A.Vancas, M.Humar, M.Gustin, L.Lauric, D.Marsic, R.Stimec, M.Hegler, M.Planinsek, M.Vilar, T. Besenicar, M.Zupancic, J.Srsen, M.Sopcich, M. Zelich, M.Hosta; po .40¢: I.Vrhovec; po .25¢: M.Linc; po .20¢: A.Funtek, M.Gorshe, L.Oresnik; po .10¢: J.Bratush.

Ostali darovi prihodnjič!

AMERIŠKE BREZJE so pripravile romarjem v mesecu juliju tri velike romarske dneve. - Dne 4. in 5. julija bomo slavili obletnico kronanja lemontske Marije Pomagaj. V soboto procesija z lučkami, ki jo bo spremljala milostna podoba. Nato v Domu predstava lemontskih slik in petje. V nedeljo po deseti romarski službi božji pri votlini Telova procesija. Narodne noše in otroci s cvetjem posebej vabljeni! Ta dan bo med nami prevz. škof ljubljanski, dr.Gregorij Rožman. - Dne 19.julija bo romanje Slov. Ženske Zveze. Na predvečer procesija z lučkami, v nedeljo romarski maši ob sedmih v cerkvi in ob enajstih pri votlini. - Dne 26. julija bo Prekmurski dan. Na predvečer v parku slovesna blagoslovitev novega križevega pota. V nedeljo sveta maša v cerkvi in pri votlini. Po popoldanski pobožnosti blagoslov avtomobilov.

Slovenske družine! Že delate načrte, kam boste potovale to poletje? Ste že kdaj obiskale ameriške Brezje, o katerih ste že gotovo dosti slišale in brale? Udeležite se katerega zgornjih romanj, ali pa obiščite Lemont vsaj izven romarskih dni! Prepričani smo, da bo pri nas všeč Vam in Vašim otrokom.

Glede prenočišča in hrane nam sporočite vsaj štirinajst dni prej, kdaj, koliko oseb in koliko časa mislite ostati. Pišite na: Baraga Guest House, Box 608, Lemont, Illinois